

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvo, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za november 1923.

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:

Izpreobrnjenje muslimanov.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve — so vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljublj. škof.	lavant. škof.
1 Četrtek	Vsi svetniki	Zmaga sv. Cerkve nad njen. sovraž.	Bela peč	} Sromlje, ... Kapele
2 Petek	Verne duše	Pomoč dušam v vica, zlasti zapušč.	Ljub. hiral.	
3 Sobota	Just, m.	Tržaška škofija	Ustje	
4 Nedelja	Zahvalna	Hvaležnost za prejete dobrote	Col	} Artiče Koprivnica Zabukovje Zdole } Sl. Ristrica D. M. 7 žal.
5 Poned.	Caharija	Gorečnost duhov, za božjo slavo	Č. Urh, p. P. Gr.	
6 Torek	Lenart, op.	Krščansko življenje jetnikov	Kropa	
7 Sreda	Engelbert, š.	Neustrašno delo za sv. Cerkev	Jesenice	
8 Četrtek	Bogomir, š.	Jugoslovanski škofje	Novo mesto	
9 Petek	Božidar, m.	Verno življenje naših vojakov	Loški potok	
10 Sobota	Andrej, Av.	Bogoslovna semenišča	Sostro	
11 Nedelja	Martin, š.	Praznovanje nedelj in praznikov	Dol	} Sv. Mart. na P. G. Polskava Sp. Polskava Črešnjevce } Majšberg } Makole } Poličane } Laporje } Studenice
12 Poned.	Martin, p.	Sv. Oče in njegovi nameni	Šmartin p. Kr.	
13 Torek	Stanislav K.	Naraščaj Družbe Jezusove	Podlipa	
14 Sreda	Jozafat, š.	Delo Slovanov za zedinjenje	Šmartno p. L.	
15 Četrtek	Leopold, š.	Svetne gosposke; konkordat	Moravče	
16 Petek	Otmar, op.	Posvetitev družin presv. Srcu	Bled	
17 Sobota	Gregorij, š.	Učitelji katol. šol in zavodov	Srednja vas	
18 Nedelja	Evgen, š.	Treznost slovenskega ljudstva	Mengeš	} Tinje Sv. Venčeslav } Sv. Magdal. v Mariboru Sv. Jožef v M.
19 Poned.	Elizabeta, kr.	Ljubezen do siromakov	Ljub. Jozefin.	
20 Torek	Feliks Val., š.	Krščanska sprava narodov	Šmartno p. S.	
21 Sreda	Darov, M. D.	Starši, posvetite otroke Bogu!	Hrenovica	
22 Četrtek	Cecilija, d.	Cerkveno in nabožno petje	Sp. Tuhinj	
23 Petek	Klemen, p.	Gladujoča Rusija; misijoni	Bukovšice	
24 Sobota	Janez od Kr.	Ljubezen in vdanost v trpljenju	Ziri	
25 Nedelja	Katarina, d.	Katol. tisk; hiša za duhovne vaje	Sv. Katarina	} Sv. Magdal. v Mariboru Sv. Jožef v M.
26 Poned.	Janez Berchm.	Čistost in vernost naše mladine	Rova	
27 Torek	Vigil, š.	Obupani; oni, ki so v bliž. prilož.	Zapoge	
28 Sreda	Eberhard, š.	Misijonski zavodi	Litija	
29 Četrtek	Saturnin, m.	Pogosto sv. obhajllo	Studeno	
30 Petek	Andrej, ap.	Da bi bili vsi eno. — Umrli.	Vače	

V MOLITEV SE PRIPOROČA:

Neka mladenka, da bi ostala stanovitna v dobrem.

ZAHVALE.

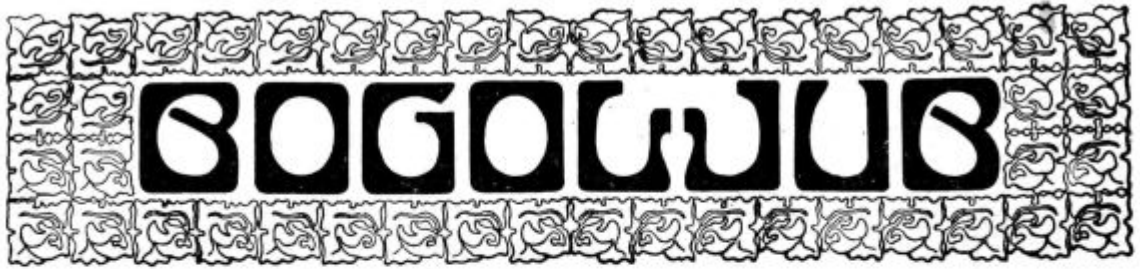
Zahvaljujejo se: Dr. W. presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje po dolgi bolezni. — F. L. presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Frančišku Ksav. za pomoč v dolgotrajni bolezni. — Iv. Š. Materi božji od čudodelne svetinje in sv. Vincenciju Pav. za ozdravljenje njene matere. — Z. Ž. prebl. Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Bonaventuri za obilno prejete milosti. — J. K. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za dvakratno ozdravljenje po dolgi bolezni. — Neko dekl. presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici na Brezjah in vernim dušam v vica, za uslišano prošnjo. — Marija Šenk presv. Srcu Jezusovemu, lurški

Materi božji in sv. Valentinu za ozdravljenje. — I. M. presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji v Davči za uslišanje v neki važni zadevi. — M. Brumec za zdravje in vdanost v božje voljo. — M. Štukelj Sodinja vas pri Semiču za zdravje. — P. Z. za pomoč v veliki stiski in večkratno uslišanje. — B. Muhič iz Nove vasi pri Ptuj za uslišane prošnje.

IZŠLA JE

»DRUŽINSKA PRATIKA« za leto 1924.

Dobite jo v knjigarnah in vseh trgovinah. Cena izvodu 5 Din brez poštne. Preprodajalci dobe popust. — ZAHTEVAJTE JO POVSOD!

Naši inteligenci.

Ob katoliškem shodu, ko je prišel na razgovor tudi »Bogoljub«, se je konstatiralo — popolnoma v prijaznem tonu seveda — da »Bogoljub« sicer ustreza svoji nalogi, da pa za inteligenco ne piše. Izrekla se je tudi misel o posebnem nabožnem listu za inteligenco; a zopet se je podarjalo, da je naš Slovencev za tak list premalo.

Ali Bogoljub res ne piše za inteligenco in zakaj ne?

»Spiritus Domini super me; propter quod unxit me, evangelizare pauperibus misit me, sanare contritos corde.« »Duh Gospodov je nad menoj; zato me je mazilil, oznanjevat ubogim evangelij me je poslal, ozdravljat te, ki so potrtega srca...« (Luka 4, 18). Te besede preroka Izaija je Jezus bral v nazaretski shodnici ob veliki napetosti njegovih rojakov in dostavil: »Danes je to pismo med vami izpolnjeno.«

In ko sta prišla dva učenca Janezova do Jezusa vprašat, če je on tisti, ki ima priti ali naj drugega čakajo, jima je rekel: »Pojdita in povejta Janezu kar sta videla in slišala: slepi spregledujejo, hromi hodijo, govorni se očiščujejo, gluhi slišijo, mrtvi vstajajo in ubogim se evangelij oznanjuje. In blagor mu, kdor se nad menoj (nad mojo nizkostjo) ne pohujša!« (Luka 7, 22, 23).

Kako? Ali je Jezus res prišel evangelij oznanjevat samo ubogim? Zakaj ne tudi bogatim? Na to je odgovoril ob priliki sam takole: »Confiteor tibi, Domine, Rex coeli et terrae, quia abscondisti haec a sapientibus et prudentibus et revelasti ea parvulis. Ita, Pater, quoniam sic fuit placitum ante te!« »Zahvalim te Gospod, Kralj nebes in zemlje, ker si prikril to modrim in učenim, razodel pa malim! Tako, Oče, ker tako je tebi ugajalo!« (Mat. 11, 25). Nekoliko čudne besede za naša

ušesa, to je za našo človeško modrost!... Zakaj bi bilo to prav, da je Bog nekaj, in sicer nekaj zelo važnega, prikril modrim in učenim, razodel pa samo »malim«, preprostim? Ali so modri in učeni — mi bi rekli inteligenca — izključeni od poslušanja božje besede in nebeškega kraljestva? Niso! Kristus je odrešenik vseh, njegov nauk je zveličaven vsem, njegova nebesa imajo dosti prostora za vse. Ako so izključeni, so samo tedaj in zato, če se — sami izključujejo.

Jezus je govoril vsem, ni izključeval nikogar: »Približalo se je božje kraljestvo. Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni!« A le ubogi ribiči, siromaki, betežniki in trop dobrih ženâ se je oklepal Jezusa in hodil za njim, inteligenca judovske ni bilo veliko med njegovimi prijatelji. Pač! Celó v velikem zboru judovskem je imel par pristavev; a še eden izmed teh, eden najboljših, je prišel k njemu le — ponoči.

Tudi »Bogoljub« piše za vse, nikogar ne izključuje, verske resnice so za vse iste, pot v nebesa vsem enaka; ozka in trnjeva. Seveda na obliki je vse ležeče, kako se kaka stvar pove! Oblika Bogoljuba, njegova beseda, je kajpada preprosta, kakor je preprosta beseda evangelijska... Blagor mu, kdor se nad njo ne pohujša!...

In tako se tudi v Bogoljubu večinoma ubogim (to je preprostim) evangelij oznanjuje. — Urednik je rekel v tisti debati, da čuti potrebo, ozirati se predvsem na ogromno večino preprostih svojih naročnikov — 35.000 jih je letos — in gospodje so mu pritrtili, da je prav tako.

Mogoče pa Bogoljub vendar tudi kaj piše za inteligenco? Morda se razpravljajo resnice in celo v taki obliki, ki je primerna in umljiva — kakor je umljiv evangelij — pastiričici na paši in učenjaku za katedrom... Da, da! Tudi inteligenca be-

re Bogoljuba: duhovniki vsaj, oni v dušnem pastirstvu kakor tudi doktorji in profesorji v mestu; celo vseučiliški mu skazujejo čast... torej inteligenca, najvišja inteligenca!¹

Imamo pa hvala Bogu, tudi vedno več svetne inteligence! In mi vemo ceniti to našo pridobitev, ta veliki napredek. Veseli smo naše verne inteligence, zelo veseli. Minuli so časi, ki so nekaj bili, ko se je mislilo, da vsak človek, ki je bil na visoki šoli ali pa tudi le kak faliran študent, da ta mora biti če že ne popoln brezverec, pa vsaj versko mrzel, brezbrizen, »vzvišen« nad vsem tem, kar je preprostem ljudstvu najsvetejše in najdražje, — da mora iti ravno takrat, ko gredo ljudje v cerkev, s puško čez ramo in z velikim psom na lov, ali pa s strašanskimi kvedri na nogah, s prekljami in cepini oborožen na planine. Ti časi so, hvala Bogu, vsaj deloma minuli! Danes dobite tudi že okrajnega sodnika, ki gre vsak dan k sv. obhajilu. Ljudje gledajo, čudno gledajo, če je to res, če je sploh mogoče, ker kaj takega še niso videli... In vendar je res! Sicer jih ni še preveč takih gospodov, verski mrzlaki imajo še vedno veliko večino, pa jih bo vedno več.

In ta naša verna inteligenca potrebuje tudi duševne hrane — ne samo iz knjig, tudi iz listov, periodično izhajajočih. In ker smo se v vsakem oziru osamosvojili, moramo tudi na polju nabožnega slovstva stati na svojih nogah. Iz tega razloga pa — ako do posebnega nabožnega lista ne pride — uredništvo Bogoljuba daje list naši inteligenci, svetni kakor svečeniški, na razpolago ter jo z vso resnobo in vso prijaznostjo vabi, da stopi v krog Bogoljubovih sotrudnikov ter za list piše, piše tako, kakor si želi pisanega imeti. Urednik se prav rad nekoliko umakne in položi svoje robato kmečko pero na stran, saj se ni bati, da bi mu dela zmanjkalo.

Seveda tudi v nana oblika Bogoljuba, bi se spodobilo, da bi bila bolj salonska! Zdaj seveda ni. Bogoljub za oko ni lep, — to je stara bolečina urednikova. Vsaki drugi dve strani sta megleni ali celo zamazani, kakor bi šli skozi dimnik. Tudi platnice bi se mu spodobile. Krivi so

¹ Slučajno se mi je »Cerkveni glasbenik« l. 1913, ki sem ga pregledaval zaradi ljudskega petja, odprl na strani 69, kjer piše učitelj F. S. takole: »Bogoljub, glasilo Mar. družb, berejo največ preprosta dekleta, urejevan pa je tako..., da ga noben izobraženec ne bo bral brez haska.«

pa vsemu temu slabi časi in — preveliko število naročnikov. Ko bi se Bogoljuba tiskalo le 5000, bi ga tiskali na navadnem stroju; ker ga je 7 krat toliko, pa pravijo, da nikakor ne gre drugače, kakor da gre — skozi dimnik (rotacijski stroj), da je hitreje pečen.² Cena pa tudi — v primeri z obsegom — ni taka, da bi se smelo kaj posebno finega zahtevati. Veliko in dobro za malo denarja, to gre težko. Ubogi ljudje kuhamo pač — z vodo...

Vkljub vsem tem nedostatkem se Bogoljub vendar že veseli, videč lep broj naše inteligence, zbrane okrog sebe...

Za danes in prihodnjic pa bodi dovoljeno še staremu člankarju — za slovo — zapisati eno misel, ki naj bi bila — če se sme tako reči — smernica tudi našim bodočim sotrudnikom:

Ravnokar smo imeli katoliški shod. Zakaj smo ga imeli? Kaj je bil njegov namen? Nove smernice določiti in prilagoditi se novim časovnim potrebam. To je že nekaj. A glavni namen — tako nam je povedal drugi slavnostni govornik na Kongresnem trgu, dr. Leskovar — je bil versko-nravni prerod naroda. Po pravici! Kajti na vseh poljih javnega življenja se pri nas že itak pridno gibljemo. Na polju politike, gospodarstva, vede, umetnosti, narodne prosvete, telovadbe — na vseh poljih se odlikujemo in se lahko kosamo z nasprotniki katoliške misli. Ni ga kmalu naroda, kjer bi se mogli katoličani tako meriti z rojaki drugega mišljenja kakor pri nas. Delavni smo, napredni smo, moderni smo, na višku smo, množice ljudstva imamo za sabo. Kaj nam je torej še treba boljšega? Česa nam manjka? Česa?... Manjka nam samo živega, dejanskega, globokega krščanstva! Ne da bi ne bili kristjani, ampak premalo smo...

Če je torej katoliški shod to dosegel, ali dal vsaj pobudo k temu, da se versko prešinemo, prepojimo in poglobimo ter nravno prerodimo, potem blagoslovljeni dnevi katoliškega shoda! Ako pa tega ne bo, potem je bil katoliški shod le krasna raketa, ki je švignila visoko v zrak, se razkrojila v sijajne utrinke, nas očarala s svojo pestro bliščobo, — potem pa se razblinila in izgnila v nič, da nimamo od nje drugega kakor samo spomin na kratko minljivo lepoto... (Dalje.)

² Slučajno ravno ta številka ni tiskana na rotacijskem stroju, ki se popravlja, ampak na navadnem, zato je lepša.

Resolucije katoliškega shoda, odsek za versko življenje in nravni prerod.

(Dalie.)

VII. Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem bl. D. Marije.

1. Katoliški shod pozivlja k molitvi in delu za cerkveno zedinjenje, za katero enako moli katoliška cerkev in krščanski vzhod in ki je bilo vedno ena glavnih teženj katoliške cerkve.

2. Ker je za to apostolsko delo treba strokovnega znanja, širokega obzorja in modre previdnosti, zato katoliški shod naglašaja potrebo

a) da se znanstveno proučuje vzhodna cerkev, objavljajo znanstveni spisi, prirejajo poučni tečajji in predavanja o tem vprašanju;

b) da se na tem polju gojijo stiki z drugimi katoliškimi narodi;

c) da se to delo osredotoči v preizkušeni mednarodni verski organizaciji, v Apostolstvu (bratovščini) sv. Cirila in Metoda.

3. Katoliški shod naroča, da naj se poživi češčenje sv. Cirila in Metoda, apostolov cerkvenega edinstva, in da naj se v vseh župnijah razširi Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, kakor so (l. 1919) priporočili jugoslovanski škofje.

VIII. Katoliška diaspora* v Jugoslaviji.

1. V. katoliški shod v Ljubljani poudarja, da je katoliška diaspora v Jugoslaviji eno najvažnejših naših cerkvenih vprašanj.

2. V to svrhu se priporoča apostolstvu sv. Cirila in Metoda, da sistematično proučuje vprašanje diaspore in temu primerno uredi svoje delovanje, predvsem da osnuje v svoji sredi posebne odseke za diasporo ozir. po potrebi tudi posebna društva.

IX. Za misijone med pogani.

1. Katoliški shod v smislu enciklike papeža Benedikta XV. Maximum illud z dne 30. novembra 1919 opozarja slovensko verno ljudstvo na dolžnost, da pomaga v večji meri kot doslej katoliški cerkvi pri izpolnjevanju njene najsvetejše naloge, pri razširjanju Kristusovega kraljestva med pogani. Za misijonsko delo je sedanja doba

* Diaspora pomeni katoličane pomešane med drugoverci.

odločilne važnosti; milijoni poganov v Afriki in Aziji čakajo luči Kristusovega evangelija, protestantske sekte pa delajo z vso silo na to, da jih pridobe za protestantizem.

2. Katoliški shod pozdravlja predvsem sklep jugoslovanskih škofov, da se vpelje Unio cleri (misijonska zveza duhovnikov) v vse škofije Jugoslavije.

3. Priporoča bogoslovcem in katoliškim akademikom, naj sistematično goje misijonsko delo ter ustanavljajo akademske misijonske krožke; obenem naproša tudi katoliško izobraženstvo, naj sodeluje na raznih poljih misijonskega udejstvovanja.

4. Pozivlja slovensko ljudstvo, da se oklene v celoti svetovnega misijonskega društva za razširjanje svete vere, ki ga papež Pij XI. s pismom z dne 3. maja 1922 želi uvesti v vse škofije kot oficialno misijonsko organizacijo katoliške cerkve.

5. Naproša katehete in učitelje, naj prilično opozarjajo slovensko mladino na veličino verskega in kulturnega dela, ki ga vršijo katoliški misijoni širom sveta; s tem bodo vzbujali tudi misijonske poklice.

6. Priporoča najtopleje že med Slovenci obstoječe misijonske naprave in organizacije:

a) slovensko misijonišče v Grobljah pri Domžalah in njeno matico, Misijonsko zvezo;

b) Dejanje sv. Detinstva Jezusovega;

c) Klaverjevo družbo.

7. Želi, da se ustanovi poseben misijonski list.

X. Protí alkoholizmu in surovosti.

Alkoholizem je največja ovira verskemu življenju, vzrok, da delo na verskem polju ne rodi zaželenega sadu.

1. Z ozirom na to katoliški shod slovesno pozivlja ves narod k treznosti. Vse prizadete kroge: javno oblast, posebej županstva, duhovščino, učiteljstvo, zdravnike, vsa vzgojna in prosvetna, predvsem verska društva na slovenskem ozemlju prosí in roti, naj svojemu delokrogu primerno z vsemi silami in največjo resnobo delajo za treznost med narodom in se energično borijo proti vsem izrodkom alkoholizma. Oblasti pozivlje, naj števila gostilen ne sa-

mo nikakor ne množe, temveč to število vedno bolj krčijo, ter zahteva, naj vestne vrše svojo dolžnost in pazijo, da se bodo odredbe proti pijančevanju izpolnjevale.

2. Katoliški shod uvideva nujno potrebo primerne zakona proti pijančevanju za našo državo. Poslanca prosi, naj smatrajo za svojo dolžnost, pripomoči, da čimprej pridemo do takega zakona; odločno apelira na vse politične stranke, da bi tega veleresnega vprašanja ne zlorabljale v politično agitatorične svrhe.

3. Katoliški shod izrecno poudarja, da s prepotrebim nastopom proti pijančevanju ne bo nikomur prizadeti kakršnekoli materialne škode. Zato naj država z zakonom proti pijančevanju vred skrbi tudi za izvoz našega vinskega pridelka. Kmetijski strokovnjaki in vodstva gospodarskih podjetij naj se resno in temeljito bavijo z vpra-

šanjem brezalkoholne uporabe sadja in grozdja ter trgovine s sadjem in posušeni grozdem. Vsa ta stremjenja mora vlada krepko podpirati.

4. Inteligenca se pozivlja, naj z veliko resnostjo motri alkoholno vprašanje; naj to vprašanje študira in naj bo v tem oziru voditeljica ljudstvu, kajti temeljitega zboljšanja na tem polju je vsako socialno zboljšanje in resničen kulturni napredek nemogoč.

5. Grd madež na licu našega ljudstva je surovost. Zato naj se začne organiziran boj proti tej ljudski napaki, posebno z vzgojo ljudstva za treznost in s sistematičnim poukom o dostojnosti po šolah in društvih. Zlasti naj se z vsemi sredstvi pobija bogokletstvo, posebno italijansko, dokler se ta tuji strup popolnoma iz slovenskega jezika ne iztrebi.

Dom duhovnih vaj na Goričanah.

Kaj hočemo?

Zidati hočemo poseben dom za duhovne vaje sv. Ignacija. Tu naj bi imeli duhovniki, inteligenti, dijaki, možje in mladeniči delavskega in kmečkega stanu skozi celo leto priložnost, prosti vsakdanjih skrbi, nemoteni, posvetiti se tri dni izključno verskemu življenju. Pod vodstvom izkušenega voditelja bi tu poslušali in preudarjali velike krščanske resnice in v njih luči uredili svoje življenje, in se dušno in telesno okrepli.

Ta dom nam je potreben.

Duhovne vaje so nam Slovencem znane. Dela jih verno ljudstvo od časa do časa v misijonih. Urijo se v njih mladeniške in dekliske Marijine družbe, učeča se mladina jih dela v učnih zavodih. Ali te duhovne vaje večkrat nimajo trajnega uspeha. Nedostaja jim one zbranosti, nemotnosti po vsakdanjih skrbeh, ki so potrebne za resno premišljevanje in poglobitev verskih resnic, nedostaja priložnosti zlasti možem, inteligentom, delavcem, da bi se jih udeležili takrat, ko jim dopušča njih služba in delo. Zato je potreben poseben dom, ki jim je vedno odprt, kjer so z vsem potrebnim oskrbljeni, kjer se zbirajo v manjšem številu po posameznih stanovih in poklicih.

Taki domovi se zidajo posebno v zadnjih desetletjih pri vseh omikanih narodih.

Francozi imajo že 45 takih hiš, kjer dela povprečno vsako leto 20.000 mož duhovne vaje, v Belgiji je 7 domov za duhovne vaje, na Holandskem jih je leta 1922. bilo 12, do tega leta je delalo tu v 2851 tečajih 154.301 mož duhovne vaje. V Nemčiji se zbira v 64 hišah letno 15 do 20 tisoč mož in mladeničev. V eni sami hiši je delalo 153.000 rekrutov in vojakov duhovne vaje.

Slovenci imamo potrebne in koristne domove za prosvetna društva, za prireditve itd., ali potreben nam je tudi dom, ki je posvečen izključno gojitvi in poglobitvi verskega življenja.

Ta dom nam bo velike koristi.

Zgodovina nam dokazuje, da so bile duhovne vaje v zadnjih štirih stoletjih eno glavnih sredstev pri verskem prerodu zapadne Evrope. Tu so se vzgojili in izvežbali največji svetniki in organizatorji med duhovniki in laiki. Njih blagodejno moč preizkusi lahko še dandanes vsak, ki jih hoče resno delati.

Duhovne vaje bodo nudile tedaj v tem domu posameznim pojasnilo v verskih dvomih, spreobrnenje, mir srca; omahljivim pogum in odločnost; potrjim tolažbo in krepilo. Mladeničem bodo orožje v boju za čistost in razsvetljenje pri izbiranju poklica; možem bodo bistrile načela, krepile voljo, ustvarjale značaje.

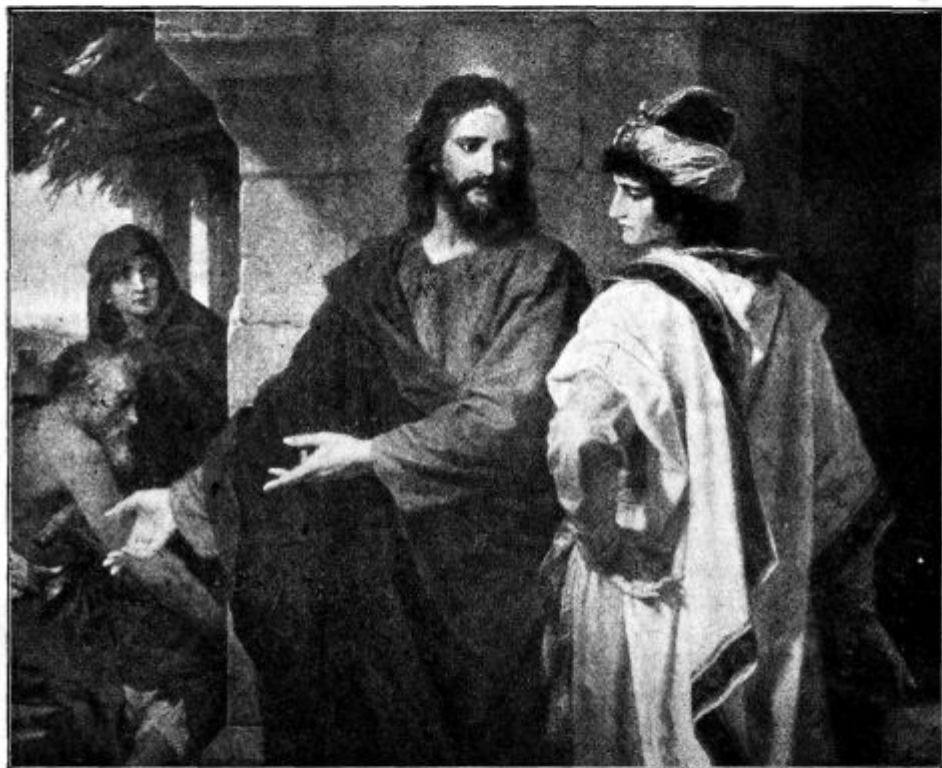
Kako korist bodo zajemale tu družine, ko se bodo njih očetje in sinovi du-

ševno prenovljeni vračali domov in tu izvajali, kar so sklenili v boju proti alkoholizmu, nenravnosti, pri krščanski vzgoji otrok.

Ker bo ta dom sprejemal pod svoj krov posebno može in mladeniče, ki morejo po svojem poklicu in darovih blagodejno vplivati na človeško družbo, bo ta dom velikega socialnega pomena. Iz njega bodo izšli apostoli med delavci, versko utrjeni in izurjeni voditelji društev v mestu in na deželi, odločni boritelji za verske vzore in pravice. Ta dom bo tako zdravilišče bol-

(žel. postaja Medvode), blizu starega škofijskega gradu, ob žuboreči Sori. Kraj je kakor nalašč za to. V zdravem zraku, povsod naokoli se odpira pogled na naše krasne gore, na mestu izvira bogat studenec.

Tu bo stal tedaj naš dom s 50 preprosto, a lično opremljenimi sobami, s primer-no kapelico, verando za zimo in s stanovanjem za voditelje duhovnih vaj. Za poslopjem je velik gozd, spredaj pa prostor za vrt, kjer se bodo udeleženci duhovnih vaj lahko izprehajali.

Jezus in bogati mladenič.

Če hočeš biti popoln, pojdi in prodaj vse . . .

nim, visoka šola značajev, vzgojevališče apostolov.

Kje bomo zidali ta dom?

Dom duhovnih vaj je potreben, je koristen — torej zidajmo ga! — Tudi v tej potrebi nam je prišel na pomoč naš za vse dobro vneti prevzvišeni škof. Že v začetku letošnjega leta je pisal svojim duhovnikom, da mu hodi po glavi misel, da bi se zidal poseben dom za duhovne vaje — in ko je našel navdušen odziv pri duhovnikih, je tudi že odločil za zidanje tega doma primeren prostor. Ta leži na Goričana h

Kdo naj ga zida?

Zida ga prevzvišeni škof ljubljanski s pomočjo milodarov vsega naroda. Dom in zemljišče bo last škofije, upravo in vzdrževanje bo oskrbovala Družba Jezusova Jugoslovanske provincije. Ako bo dovolj sredstev, bomo položili temeljni kamen z božjo pomočjo že prihodnjo pomlad in za sveto leto 1925 še bo blagoslovilo poslopje in vsaj deloma odprlo svojemu namenu.

Vse velja dobiti sedaj potrebnih denarnih sredstev. Stavba bo stala 1½ do 2 milijona dinarjev. Nekaj malega je že

dobil prevzvišeni škof od vnetih duhovnikov, drugo upa dobiti od plemenitih src v inozemstvu in v domovini. Časi so sicer hudi in naš narod je ubog, ali tu gre za podjetje, ki je na veliko korist vsemu narodu. Vsak vinar se mu bo stotero obrestoval, ko se bodo vračali iz tega doma družinam prenovljeni možje in sinovi, župnijam goreči apostoli. Prevzvišeni naš škof želi ob svojem škofijskem in zlatomašniškem jubileju postaviti svojemu vernemu ljudstvu ta važni, prekornostni dom. Pomagajmo mu! Naši prispevki bodo najlepši dokaz naše hvaležnosti velikemu dobrotniku. Ako se združimo vsi pri tem delu, bo ta dom kmalu stal, lep in veličasten.

Kaj, ko bi se n. pr. zedinile naše katoliške organizacije v večjih občinah in z nabiranjem oskrbele eno sobo v tem domu.

ki bi nosila njih ime? Vse, kar je pri zidanju potrebno: les, opeka in denar, se hvaležno sprejme. Vsi, ki prispevajo 10.000 dinarjev, so ustanovitelji Doma; oni, ki prispevajo vsaj 1000 Din, so sotrudniki; vsi, ki darujejo manj, dobrotniki. Vsi pa, ki bodo s svojimi milodari kakorkoli pomagali k zidanju Doma, bodo deležni vseh dobrih del in sadov te hiše. Vsak dan se o posebej molilo in vsak prvi petek v mesecu darovala sv. maša za vse žive in mrtve dobrotnike.

Milodari naj se blagovolijo pošiljati na knezoškofijski ordinariat v Ljubljani ali na Kolegij Družbe Jezusove, Ljubljana, Zrinskega cesta 9 — ali pa naj se oddajo domačemu g. župniku v Preski z izrecno pripombo, da so za ta Dom.

Vsi na delo! Bog vsem stotero povrni!

Evharistični shodi na Goriškem.

(Po »Goriški Straži«.)

3. V Logu pri Vipavi.

Po pravici je poročala »Goriška Straža«, da je bil evharistični shod v Logu pravi triumf. Ganljivo je bilo slišati romarje, ki so se razhajali in razgovarjali med seboj: »Kaj takega še nismo videli in morda ne bomo — nikoli več!« In naše stare ženice so govorile: »Pojdimo še enkrat v Log, saj bo morda zadnjikrat!« Prišli so romarji iz cele dežele; celo iz Istre je dekan Malalan iz Ospa pripeljal s seboj 70 ljudi, katere je gostoljubno sprejela na prenočišče g. Hrovatinova v Vipavi. Okrog 10.000 romarjev je počastilo evharističnega Kralja in se vrnilo veselega srca zopet domov. Duhovni kruh, ki so ga tisoči prejeli v Logu, jim bo dal moč in blagoslov v borbi za obstanek.

Z romarji so prihiteli v Log tudi duhovniki, ki so prejšnje nedelje agitirali in vabili k obilni udeležbi. Okrog 100 duhovnikov je bilo zbranih. Zborovalo je v Vipavi tudi 50 cerkovnikov, katerim so gg. dr. Brumat, Sr. Gregorec in prof. Mercina razlagali pomen in dolžnost njihove službe. Posebno poročilo o tem zborovanju prinese »Zbornik svečenikov sv. Pavla«. Dalje je zborovalo v Vipavi 25 organistov. Praktični nauki in resolucije tega zborovanja, ki so ga vodili gg. Ignacij Leban, Albert Leban in Alojzij Kralj, so za naše glasbeno življenje zelo važne. Ljudstvo naj se z vso svojo dušo oprime skupnega petja

v cerkvi pri službi božji! Kako bolj živo in domače bo naše cerkveno življenje, če ga bo spremljalo ljudsko petje! Samo en zgled z evharističnega shoda: ljudje, ki so vztrajali do konca, so bili do solz ganjeni, ko je po končani slovesnosti cela cerkev, spremljana od godbe, zapela: »Slovo od Marije«. Še lepše je bilo, ko so se zvečer ob mraku šturski in vrhpoljski pevci in potem še godbeni krožek posebej v cerkvi poslovlili z isto pesmijo od Marije.

V obhodu je bilo 38 zastav Marijinih družb in farani iz petih dekanij: iz črniške, postojnske, šentpeterske, trnovske in vipavske so se zgrinjali okoli 20 veličastnih farnih bander. Tretji red je imel tudi svojo zastavo.

Duhovniki so zborovali v župnišču v Vipavi pod predsedstvom prevzvišenega g. nadškofa dr. Sedeja. Bila je nekaka majhna sinoda in knezonadškof je pazno sledil in si beležil resolucije, katerim bo potom škofijskega lista odprl pot v ljudstvo! Najbolj praktičen in življenskega pomena je bil referat g. dekana Alojzija Novaka, kako naj ljudstvo s svojimi dušnimi pastirji in s svojim nadškofom skrbi za duhovski naraščaj. Praktična sta bila tudi referata župnikov Godniča in Fona o skrbi za cerkvene paramente v zvezi z bratovščino presv. Rešnjega Telesa. Dalje so še referirali o »družbi duhovnikov častivcev« župnik Debevec in ekspozit Rupnik, in o »nabožnem listu« Kramarič in Cigoj.

Odsek »Evharistija in ljudstvo« je zboval v farni cerkvi v Vipavi. Z dovoljenjem g. nadškofa je smel referirati v cerkvi tudi lajik dr. Stojan Brajša, ki je krasno govoril o praktičnem katoličanstvu. Gospoda Gerbec in Henrik Črničoj sta govorila o pogostem sv. obhajilu otrok in župnika Rejec in Kalan (Knežak) o apostolstvu mož.

Spomin na ta prelepi dan naj živi med nami še v prihodnjih rodovih!

4. V Biljani.

Ko smo mi Brici slišali in čitali, kako veličastno sta uspela evharistična shoda v Komnu in v Logu, smo se resno bali, da ostanemo daleč za našimi brati. Toda pretekla nedelja, 23. septembra, nam je dokazala, da je bil naš strah neutemeljen. Če pomislimo, da je bil naš shod omejen le na briške duhovnije (16 po številu s 13.700 prebivalci), lahko mirno rečemo, da briški shod ni zaostal za obema prejšnjima. Očividci celo trdijo, da je prejšnja dva v marsičem nadkriljeval. Na shod smo se pripravljali s tridnevnicami, ki so se vršile v Kojškem, Cerovem, Števerjanu, v Šmartnem in v Biljani od 13. do 23. septembra. Teh tridnevnic se je ljudstvo udeleževalo v nepričakovano obilnem številu. Posebno v Biljani, kjer sta vodila tridnevnicu preč. gg. Zdravlič in Fidler s Mirenskega Grada, se je je ljudstvo udeleževalo s toliko vne- mo in pridnostjo, da je bila pri govorih prostorna cerkev pretesna in je bilo spovednikov premalo. K sv. zakramentu so pristopali v posebno velikem številu možje in fantje. Ganljivo je bilo v nedeljo zjutraj, ko so tisočeri pristopili k mizi Gospodovi. Ob 10. uri je bila slovesna sveta maša, ki jo je daroval 40letni jubilan preč.

g. Jakob Pirih, vikar v Vipolzah. Asistiraral mu je v škofovskem ornatu na tronu knez in nadškof.

Točno ob treh popoldne so zapeli zvonovi po vseh briških cerkvah. Prevzvišeni knezonadškof je ob lepi asistenci dvignil Najsvetejše in nad sedemtisočera množica se je začela pomikati v lepo urejeni procesiji proti Dobrovemu. Obhodu so prisostvovali župani in zastopniki vseh drugih oblastev v Brdih. Sviraral je godbeni krožek iz Gorice. Vse hiše in ulice, po katerih se je pomikal ta triumfalni obhod, so bile okinčane z zelenjem in slavoloki. Postavljenih je bilo nič manj kot 14 slavolokov, ki so bili vsi umetno izdelani in bogato okrašeni. Tekmovale so z občudovanja vredno vne- mo vse bližnje duhovnije, Slovrenc s Fojano, Gradno, Kozana, Medana, Vedrijan, Vipolže itd. Čast in hvala briški mladini, ki je znala tako slikovito dvigniti lepoto celega sprevoda. Nad 300 belo oblečenih deklet s palmami in cvetjem je spremljalo Najsvetejše. Ganljivo je bilo videti, ko so otroci — angelčki — s slavolokov obsipali procesijo s cvetjem ter pozdravljali s svojimi ljubkimi glasovi Zveličarja. Orosilo se je marsikatero oko. Evharistična slovesnost se je zaključila zunaj na prostem, na za to pripravljenem oltarju, z nagovorom preč. g. Budina, s posvetitvijo presv. Srcu Jezusovemu in z blagoslovom, ki ga je podelil z Najsvetejšim prevzvišeni nadškof. Red pri procesiji je bil vzoren. Škoda, da ni v Biljani večjega trga, na katerem bi se bile množice razvrstile in vsa naša briška verska manifestacija bi bila gotovo še veličastnejša. Gotovo je, da bo ta slovesnost veliko pripomogla k verski in nravni obnovi naših Brd. Bog daj!

Za ljudsko petje!

Po »Cerkvenem Glasbeniku«. — Spisal Fr. Zabret.

Zakaj se pri nas ljudsko petje ne udomači?

Ko sem hodil križem N e m č i j e in F r a n c i j e, me je tudi zanimalo, kakšno je petje po cerkvah. Kar mi je bilo novo, je bilo ljudsko petje, ki zavzema po nemških in francoskih cerkvah zelo odlično mesto. Vse poje, moški in ženske, stari in mladi, izobraženi in neizobraženi. V Lurdu je bila peta maša. Dirigent-kanonik stoji v presbiteriju obrnjen proti ljudstvu in dirigira. Duhovnik intonira n. pr. Credo, kakor pri

nas, ljudstvo nadaljuje koralno. Nepopisno mogočen vtis! V Kolinu grem ob pol dvanajstih v stolnico, ki je ena največjih cerkva v Nemčiji. Nabito polna skoro samih moških. Vsa cerkev poje, organist spremlja na koru. Ko nekemu učenemu gospodu v München-Gladbachu pripovedujem, da v naših cerkvah ljudskega petja ne poznamo, se mi začudi in reče: »Ko bi pri nas tega ne bilo, bi se naše cerkve izpraznile.«

Naše Cecilijino društvo se je že mnogo prizadevalo, da bi se tudi pri nas vpeljalo

ljudsko petje, škofova okrožnica iz leta 1914 ga vneto priporoča, a stvar se ne gane z mesta. Zakaj ne? Vzrokov je več.

Dosedanji neuspehi pa še nikakor ne morejo in ne smejo biti vzrok, da bi nad ljudskim petjem obupali. Zakaj solnčne strani takega petja so tako velike, da bi bila za nas v vsakem oziru znatna pridobitev, če bi vpeljali poleg zborovega petja tudi ljudsko.

Zakaj?

1. Nobeno še tako umetniško izvajanje zborovo ne prime človeške duše s tako silo, mogočnostjo, in ne zajame tako globoko v človeškem srcu kot pesem, ki jo poje vsa množica — 300, 500, 1000 ljudi — posebno če vsi moški krepko pritegnejo. Ko sem med vojno služboval na Vrhniki, se je nahajal ondi tabor ruskih ujetnikov. Slabo se jim je godilo, stradali so, trdo so morali delati v gozdu, niso lepo ravnali z njimi. Vsem so se nam smilili, čeprav so bili takrat naši sovražniki, a pomagati jim nismo mogli, niti smeli. Da bi vsaj nekoliko utešili svoje dušno trpljenje, so po svojem poveljniku prosili cerkveno predstojništvo, če smejo priti enkrat na teden v cerkev. G. dekan jim je odgovoril, da nima nič zoper to, če opravijo v cerkvi privatno pobožnost, čeprav so pravoslavne vere. Pa so prišli vsako nedeljo pred deseto mašo. Še danes me pretrese, če se spominam na to množico, ki se je razprostrela od obhajilne mize po cerkveni ladji navzdol ter pela ruske cerkvene pesmi, da se je človeku duša trgala. To je bila mogočna, silna prošnja ubogih, zapuščenih bitij, ki daleč, daleč od domovine zdihujejo po domači družini, po domači grudi in svobodi. Mogoče, da je k takemu silnemu vtisu pripomoglo tudi naravno sočutje, ki ga ima človek z nesrečnikom, ki je izgubil dom in svobodo in mu je smrt najboljša prijateljica. Res pa je tudi, da tako petje cele množice mogočno udarja ob tiste strune človeškega čustvovanja, ki znatno podpirajo pobožno in versko mišljenje v srcu. In ker ima cerkvena pesem ravno ta namen, da spodbuja vernike k večji pobožnosti, da jih dviga bližje k Bogu, potem moramo reči, da ravno ljudsko petje — če je dobro — res dosega svoj namen.

Pa tudi za posameznega vernika je molitev znatno izrazitejša in zato lažja, če jo poje, kakor pa če jo samo na tihem izgovarja. Zaradi tesne zveze med dušo in telesom je čisto naravno, da človek svojo

notranjost skuša vedno tudi izraziti na zunaj. Gotovo pa je, da petje mnogo točneje more izražati notranja čustva kot tiha molitev. Zato se mi zdi, da je ljudstvo moralo svoj čas čutiti kot veliko izgubo, ko se je po naših cerkvah začelo opuščati in se končno popolnoma opustilo ljudsko petje, ki je bilo nekdanj splošno v navadi.

2. Ne smemo prezreti tudi praktičnih koristi, ki bi nam jih prineslo ljudsko petje. Tu mislim predvsem na naše zборе. Marsikje so cerkveni zbori tako upreženi, da ne zmorejo vsega. Kljub pogostim skušnjam se ne morejo popolnoma naučiti vsega, kar potrebujejo, in tako gre marsikatera skladba le na pol naučena na kor; škoda skladbe, ki trpi, škoda pevcev, ki s slabim petjem veselje izgubljajo, škoda uspeha, ki ga ni! Ko bi pa ljudsko petje recimo pri popoldanski in jutranji službi božji odvzelo zboru znaten del bremena, bi zbori imeli tem več časa dobro naučiti se večglasne skladbe. Uspeh bi bil ta: pevski zbor bi bil najbrže polnoštevilno zbran, ker bi imel dolžnost samo enkrat priti na kor, poleg tega bolje naštudiran. Ljudje bi rajše poslušali zato, ker bi bilo boljše petje in ker bi bila to prijetna izpremema. In tudi pevski zbor bi s tem dobil večje veselje, večji ugled in z večjim ugledom vedno dovolj dobrega naraščaja.

Ne omalovaževanja vredna praktična korist ljudskega petja bi bila tudi ta, da bi se pri tem marsikateri glas znatno izvežbal, posluh bi se poostril in izpilil, cerkveni pevski zbor pa bi s tem imel dovolj izbire za naraščaj, za katerega je vedno treba skrbeti.

Kako vpeljati ljudsko petje?

V Nemčiji je ljudsko petje splošno vpeljano. Za to skrbje verske šole, ki jih imajo Nemci. Ko sem se nekaj časa mudil v München-Gladbachu v Porenju, sem videl, da imajo otroci vsak dan šolsko mašo, pri kateri vsi pojo. Pri nas šola ne naredi nič. Saj je sploh petje po naših ljudskih šolah sila zanemarjeno, — morda se je v novejšem času kaj več storilo v tem oziru. Da bi pa današnja šola kaj naredila za cerkveno petje, je brezuspešno upanje. Zato moramo šolo, kakor bi nam lahko bila neprecenljiva pomoč pri udejstvovanju našega namena, žal, skoro popolnoma izpustiti, dasi bodo posamezne izjeme vsakomur dobro došle. Pri nas si moramo torej drugače pomagati.

Poskusimo najprej z Marijinimi vrtci, Marijinimi družbami, potem z drugimi!

Najtežji je začetek. Zato je treba prvi poskus dobro pripraviti. V ta namen naj voditelj vse Marijine družbe, dekliške in ženske, pa tudi fantovske prej pouči o tem in jih navduši. Katehet naj opozori otroke župnik naj na prižnici prigovarja moškim.

Ne vpeljavaj takoj ljudskega petja pri onih bogoslužnih opravilih, kjer zdaj ni nikdar v navadi, n. pr. pri sv. maši, temveč začni tam, kjer je ljudstvu že sem in tja znano. Pri petih litanijah ljudje kaj radi pritegnejo odpevom, ki jih pojo na koru. Delaj na to, da bodo res vsi peli in pri vsakih petih litanijah. Poseben trud bo za to pridobiti moške, ki bi najbrž radi peli, pa jih je sram. Začni s tistimi odpevi, ki so ljudem splošno znani. Novih naj na koru ne pojo, dokler vsi ljudje v cerkvi ne pojo.

Ne zahtevaj od ljudstva nadaljnjega, dokler ni v prejšnjem popolnoma udomačeno. Ko so navajeni pri petih litanijah (morda bi bilo v drugih krajih primernejše kakšno drugo bogoslužje za prve poskuse) vsi peti, vsi, pravim, tudi moški, potem

pojdi še dalje! Moških nikakor ne izpusti, sicer se jim tako vsili mnenje, da je ljudsko petje samo ženska pravica, in potem je vsaka beseda zastoj.

Nato pride na vrsto drugo bogoslužje: *blagoslov, križev pot, nazadnje sv. maša*, pri kateri bo prehod najtežji. Poskusi z drugim opravilom (ob desetih), katerega se udeleži več deklet in otroci. Vedno pa čakaj, da prvi sad dozori, in če je to čakanje tudi precej dolgo.

Ko ljudstvo znane pesmi že splošno poje, se sme uvesti nova, neznana pesem na ta način, da jo zbor prej večkrat poje; dekleta Marijine družbe naj se je posebej nauče, istotako otroci. Pevski zbor naj posebno pazi na besedilo, da se bo jasno in razločno izgovarjalo, posebno če ni še znano.

To bi bili glavni in bistveni migljaji, kako uvajati ljudsko petje. Kar je pa pri tem bolj potrebno kot vse drugo, je pa neomajna vztrajnost in potrpežljivost, ki sta pa možni samo tam, kjer je pri dušnem pastirju, kakor tudi pri organistu dovolj smisla za pomen petja v cerkvi, in precejšnja mera gorečnosti za lepoto službe božje.

Zlate jagode.

22.

»Kdor je resnično ponižen, hrepeni biti zaničevan, zasmehovan, preganjan in obrekovan. Če hočemo hoditi za Kristusom, lahko to storimo predvsem v tem. Ali ni moder, kdor je vesel, da ga imajo za najbolj zavrženega človeka in za bedaka, ko so samo večno Modrost za takega imeli?« (Sv. Terezija.)

Sv. Hugo, linkolnski škof, se je odlikoval po premnogih čudovitih čednostih, zlasti pa po globoki ponižnosti, ki je ž njo siromakom in bolnikom stregel in celo gobavce poljubljal. Nekoč se pri taki priliki vzbudi njegovemu tajniku Viljemu dvom, ali se ni morebiti čednostim škofovim primešalo malce nečimernosti, in mu pravi: »Gospod, če je sveti Martin kakoga gobavca poljubil, je ta brž ozdravel; kako, da se gobavci, ki jih Vi poljubite, ne ozdravijo?« Na to odvrne ponižni sveti škof takoj: »Poljub sv. Martina je zdravil telesa gobavih; moj poljub pa zdravi mojo lastno dušo!«

Sv. Katarina Sienska je rekla: »Če kaj zlega storim, storim to jaz sama, in ne morem pripisati krivde ne hudemu duhu, ne kakim drugim stvarim, ampak zgolj svoji hudobni volji, svojemu napuhu in počutnosti. Če bi mi Gospod neprenehoma ne pomagal z milostjo, kaj bi bilo z menoj?« Glede majhnih napak, ki jih je včasih iz naravne slabosti storila, je imela navado reči: »To je bil zopet plevel z mojega vrta!« in se je zaradi tega globoko ponižala.

Molimo! O, Gospod, zares, ničesar dobrega ne zmorem sam iz sebe, le hudega sem zmožen; čemu bi se torej povzdigoval? Ali naj, prepričan o tej resnici, še sam sebe ne zaničujem?

23.

»Ko bi vendar pomislili, kako je na nas vse človeško in nepopolno: koliko vzrokov bi potem našli, da se ponižamo pred Bogom, pred ljudmi, da, celo pred svojimi podložniki!« (Sv. Vincencij Pav.)

Sv. Terezija pripoveduje, da je некоč v notranjem razsvetljenju videla toliko in tako strašne napake na sebi, da se ji je zdelo, da je podobna hudobnemu duhu. »Kaj bi šele bilo,« je rekla potem, »če bi me bil Gospod še bolj razsvetlil?« Osramočena nad svojo revščino je neprestano vzdihovala; in če so jo kdaj zaničevali in grdo ž njo ravnali, je vse prej kakor pa se pritoževala, temveč je govorila: »Ljudje imajo pač prav, da tako o meni govoré in tako grdo z menoj ravnajo.«

M o l i m o ! O moj Bog, koliko bolj ko tvoja sveta služabnica sem pač moral jaz sličiti hudemu duhu, ko je greh vladal v mojem srcu! In oh, ali sem gotov, da me tudi v tem hipu ne obvladuje? Ta misel naj ukloni moj napuh in naj me pred teboj uniči.

24.

» Prepričana sem, da nikoli ne dosežemo prave ponižnosti, če ne povzdignemo oči k Gospodu. Duša, ki premišljuje veličino Boga, tem jasneje spozna svojo veliko nizkost; če premišljuje njegovo blestečo svetost, opazi tem lažje svoje madeže; če premišljuje njegovo potrpežljivost, vidi, kako daleč je še od prave potrpežljivosti; kratko; kadar upre svoje oči v božje popolnosti, odkrije tako velike in toliko nepopolnosti na sebi, da spričo tega kar zardi od sramu in goreče prosi Gospoda, naj jo tega osvobodí.« (Sv. Terezija.)

Iz odličnega poznanja božjih popolnosti, ki ga je dosegel sv. Vincencij Pavelski, sta izvirala njegovo nizko mnenje o samem sebi in njegovo goreče hrepenenje, da bi bil poniževan. »Če bi se vsak izmed nas,« je dejal svojim misijonarjem, »potrudil, da bi spoznal, kaj je pred Bogom, potem bi gotovo uvidel, da je popolnoma pravično in pametno, da sami sebe zani-

čujemo in ponižujemo. Bog je tako svet, naša nezmožnost, da bi dobro delali, tako velika, naše nagnenje k hudemu tako globoko ukoreninjeno, tako stalno, in naših grehov je toliko in tako velikih, da imamo vedno lahko dovolj razlogov, da nas je samih sebe sram.«

M o l i m o ! Kdo si ti, moj Bog, in kdo sem jaz? Ti si najvišje bitje, jaz sem ničla! Ti si izmed svetih najsvetejši, jaz sem prokletstva vreden grešnik, ki bi bil že davno med zlimi duhovi, če bi se me ne bil ti usmilil. O, ne odreci mi svoje velike milosti!

25.

»Kdor hoče biti zares svet, naj se ne opravičuje, če ga kdo brez vzroka česa obdolžuje, — razen v nekaterih redkih slučajih. Kristus sam nam je dal zgled v tem; kajti ko so ga dolžili stvari, ki jih ni bil zakrivil, ni zinil besedice v svoje opravičnje.« (Sv. Filip Neri.)

Sv. Vincencij Pavelski je bil često obrekovan; vendar ga nikoli nihče ni slišal tožiti nad tem, še trditi ne, da je nedolžen. »Samo moja dela naj me opravičujejo,« je govoril duhovnikom svoje družbe. Ko je bil некоč pri (francoski) kraljici, mu je povedala, da so ga obdolžili stvari, čije ga ona nikoli ni smatrala za zmožnega. Nato odgovori svetnik, ne da bi bil niti malo zmeden: »Veličanstvo, velik grešnik sem!« Kraljica mu prigovarja, naj se prav nič ne obojavlja, spraviti svojo nedolžnost na dan. On pa pravi: »Gospoda Kristusa so dolžili veliko hujših stvari, pa se vendar ni nikoli opravičeval!«

M o l i m o ! Ali bi me ne bilo do dna duše sram, če bi ljudje vedeli za vse moje misli, želje in dejanja? Ali jih pa ti, o Bog, ne poznaš? Kako, da ne skoprnim, če pomislim, da si bil ti priča vseh teh stvari!

Gori neprestano — gasimo neugnano!

Vernih duš dan nas vsako leto zopet živeje spomni na uboge trpinke na kraju čakanja in očiščevanja. Ta dan, oziroma že prejšnji dan popoldne, se pač malo poženemo, da pošljemo nekoliko več duhovne pomoči tja doli, kjer jo tako željno pričakujejo: nekaj rožnih vencev, eno ali par sv. maš, sv. obhajilo in morda tudi eden ali več odpustkov.

To je nekaka duhovna gostija za uboge duše. Ta gostija bi bila pa lahko še veliko bolj bogata in vesela, ko bi se mi hoteli neizčrpnega zaklada odpustkov — ki je odprt celih 36 ur — bolj poslužiti. Toda ta zaklad leži večino tega razmembra dolgega časa neizrabljen in nedotaknjen. Zlato takorekoč teče, a nihče ne podstavi posode, da bi ga vjel in tako se

zgubi. Kolika škoda! Če bi se vino cedilo po cesti, ne da bi ga kdo popil, bi se ljudje zgražali nad tako brezvestno potratu; nikdo si pa iz tega nič ne stori, da gre zlato duhovnih dobrot v toliki meri v zgubo...

Pa ta dva dneva se že nekaj stori za duše v vicah. Misel na nje, na njih trpljenje in potrebno pomoč živeje zažari v naših dušah. A ta žar prehitro ugasne. Ko je dan Vernih duš končan, tudi misel na duše v vicah stopi v ozadje in razmehoma redkokrat se spomnimo nanje ter jim pošljemo kako zrnce, ali recimo kako perišče pomoči.

Toda v vicah gori neprestano. In tudi naša misel nanje in naša pomoč bi morala biti neprestana, kolikor je to človeški slabosti mogoče. Če dobesedno neprestano ne moremo nanje misliti in zanje skrbeti, pa vsaj ob vsaki priliki: pri vsaki sv. maši, vsakem sv. obhajilu, vsakem

mogočem odpustku, vsakem rožnem vencu, vsaki miloščini, vsakem trpljenju.

Prav posebno se to zgodi z »junaškim dejanjem za duše v vicah«. Ali poznate to junaško dejanje? Bogoljub je o njem že pisal. Da se vsem svojim dobrim zaslužnim in zadostilnim delom celega življenja za svojo osebo odpoveš, jih ne obrneš sebi v prid, ampak jih odstopiš in podariš dušam v vicah, v tem obstoji junaštvo. Ta odpoved ti pa ne bo v škodo, ampak se bo dobro obrestovala. Z eno mislijo, enim dobrim namenom, to lahko storiš enkrat za vselej; dobro pa je, če včasih ponoviš.

S tem dejanjem pošiljaš pomoč dušam kolikor toliko neprestano; tudi takrat, ko nanje izrečno ne misliš. Vsak kristjan, ki veruje v vice, naj bi to dejanje gotovo storil!

Gori neprestano — gasimo neugnano!

Velika nesreča na katoliškem shodu

je zadela bosenski odbor, ki je hotel ob tej priložnosti seznaniti širše slovenske katoliške kroge z veliko dolžnostjo bratske ljubezni, katero imamo do katoliških prebivalcev v Herceg-Bosni. Založili smo v velikem številu mal zvežček: »Za našega Evharističnega Kralja« ter upali, da ga spravimo vsakemu obiskovalcu katoliškega shoda v roke. Načrt se je ponesrečil, brošurice niso prišle pravočasno na Kongresni trg, ne na telovadišče, ampak so nekje obležale.

Da poravnamo čimprej tiskovne stroške, smo razposlali zdaj po 100 zvežčkov na vse slovenske župnijske urade s prošnjo, naj razpečajo komad po 2 dinarja med svojimi dobrimi ovčicami. Gotovo, prav gotovo je v vsaki župniji vsaj 10 vnetih častilcev Srca Jezusovega, ki bi vsak prevzel po 10 zvežčkov ter jih razprodal. Kjer so Marijine družbe in druge katoliške organizacije, bi jih razpečali še pet- ali desetkrat toliko; veliko bi nam lahko pomagali goreči č. gg. katehetje z dobrimi otroci. Saj mlada srčeca se tako rada ogrejejo za evharističnega Kralja, ljubitelja mladine, prijatelja otrok.

Razpošiljatev brošuric stane veliko svoto: papir, motvoz, znamke. Delo so vršile pridne Marijine hčerke zastoj, in bi

rade še več zavitkov poslale, ako bi le vedele kam, ako bi le smele.

Prosimo vse častilce božjega Srca, naj zastavijo širom Slovenije svoje moči v svrhu razpečanja »Našega Evharističnega Kralja«.

V zadnji številki »Bogoljuba« ste čitali, da se bo čisti dobiček razprodane brošurice obrnil prav za zvon Srca Jezusovega v Sarajevem, tako je zaželel in zaprosil sam presvetli nadškof vrhbosanski dr. Ivan Šarić. Kaj je danes dva dinarja? Dve veliki zemlji, par cigaret, dve smodki, pol pakeljca tobaka, četrt litra vina, enkrat v kino, en grozdek, dva ali tri jabolka, par orehov ali kostanjev, to je danes dva dinarja. Kdo bi si tega ne znal iz ljubezni do Jezusa en dan odreči? Vsak dober otrok. Ali hočete slišati, kdo je dal prvi dar za našega Evharističnega Kralja,

prvi dar za zvon Srca Jezusovega?

Fantič ga je dal; dober dijak, četrtošolec. Najprej je pomagal z razprodajo brošurice. Veselega lica je prinašal dinarje za zvežčke. Ko je pa zvežček prebral, je tudi hotel kaj dati za bosenski misijon. Staršev si ne upa prositi denarja, preveč stroškov je za cel ducat otrok. Shranjeno ima naš dijaček lepo srebrno kronico, spomin, dra-

gocen spomin, da bi ga ne dal nikomur; a Evharističnemu Kralju ga je dal, prinesel ga je za Evharističnega Kralja.

Lojzek, priden si, Bog Ti daj zdravie in milost, da boš tudi Ti enkrat priden misijonar! Čez par dni pošlje ta junak nekaj za Srca Jezusa zvon. V papirju je bilo zavito, težko je bilo. Odvijem. Petkronski tolar je bil. Prestrašim se in grem k materi vprašat, ali ve za to in ali je s tem

zadovoljna? »Da,« odgovori mati, »to je bil krstni dar njegovega botra; prav res me veseli, da je dečko tako napravil, nič mi ni rekel; prav, čisto prav tako,« in obraz ji je zažarel v ljubezni in srečnem zadovoljstvu. Rada bi mu bila izrekla še osebno zahvalo, a ni ga več bilo doma; odšel je že in vstopil k misijonarjem; prej pa je izročil najdražje, kar je imel za Evharističnega Kralja. M.

Novi zvonovi v Žužemberku.

Jezus Benigni Konsolati o žrtvovanju.

Moja nevesta! Daj mi duš! Z žrtvami mi jih lahko pridobiš, da, z žrtvami!

Bodi vedna žrtev in smatraj se daleč proč od svoje naloge, ako nisi žrtev.

Ta ogenj na žrtveniku mojega srca mora v enomer goreti, — z brezdeljem se duše ne rešujejo!

Da bi rešil duše, sem umrl na križu.

Ne zahtevam od tebe velikih žrtv. Le eno besedo, ki jo zamolčiš, le en pogled, ki si ga ne dovoliš, le ena prijetna misel, ki jo zatreš, skratka: vsa premagovanja. Združi te malenkosti z mojim neskončnim zasluženjem in bodo imela veliko vrednost.

Ko bi le vedela, kako mi ugajajo duše, ki se na tihem žrtvujejo!

Ponižna duša ima toliko moč nad božjim Srcem, da more sama razorožiti božjo pravico, in to mnogo lažje, kot jo more izzivati tisoč grešnikov!

Duša, ki se je odrekla svoji lastni volji, mi je radost! Iz takih zvestih duš si pripravljam armado za rešitev sveta.

Svet hiti proti prepadu, toda jaz ga bom ustavil v njegovem vrtoglavem teku s to malo četico velikodušnih src, ki se bo vojskovala pod mojo zastavo.

Moda pred nebeškimi vrati.

Po hrvatskem »Koledarju Srca Isusova«.

(Konec.)

OSMI PRIZOR.

Biserka; sv. Peter; angelček.

Biserka: Glej, angel božji!

Angel (prijazno in vljudno): Česa želiš, sv. Peter?

Sv. Peter: Pojdi brž in povej naši ljubi Gospé, da je tu deklica, ki hoče v nebesa, a je čisto moderno opravljena. Kaj hočem z njo, ko je drugače dosti dobra?

Angel: Grem. Takoj bom nazaj in prinesem ti Gospejni odgovor. (Prikrije z rokama oči, ko pogleda Biserko in reče): O ti nesrečna moda! — Sv. Peter, glej, že grem. (Gre.)

DEVETI PRIZOR.

Biserka; sv. Peter.

Sv. Peter: Blažena Devica naj te sodi. Nebesa trpe silo in samo tisti, ki silo rabijo, si jih osvojé.

Biserka: Ah, sv. Peter, ti si res neizprosen.

Sv. Peter: Kaj hočeš, tu se ne sodi po očetu in po stricih, temveč po pravdi velikega Boga. — Tu vlada božji in ne svetni zakon.

DESETI PRIZOR.

Biserka; sv. Peter; angelček.

Angelček: Sv. Peter, tukaj sem!

Sv. Peter: Čujmo torej, kaj pravi ljuba Mati božja!

Angelček: Nebeška kraljica je odločila, naj se Biserka Živič vrne na zemljo in se poboljša, da ne bo več suznja tiste mode, ki žali dostojnost »otroka Marijinega«; drugače nikdar ne pride v nebesa. (Prikloni se sv. Petru in odide.)

ENAJSTI PRIZOR.

Biserka; sv. Peter.

Sv. Peter: Tako, zdaj si čula, kaj pravi naša Gospa o najnovejši modi. Če si želiš obleke po modi, nosi se po vzorcu Gospejnem, v katerem je dostojnost, skromnost in milina. Zdaj pojdi!

Biserka: Hvala Bogu!

DVANAJSTI PRIZOR.

Biserka; sv. Peter; angeli.

Svetloba!

(Cerkvena vrata se odpro. Pridejo angeli. Postoje in pojo: »Sveto, sveto, sveto itd.« ali

kako drugo primerno. Sv. Peter prime Biserko za roko in jo odvede k mizi na mesto, kjer je prej sedela. Mahna z roko, ona sede in zaspi. Vrata se zapro. Med tem Biserka sedi in spi.)

TRINAJSTI PRIZOR.

Biserka sama.

Biserka (spi nekaj časa, nato se začudena zbudi in vzdihne. — Električna luč ugasne.)

Biserka: Hvala ti, Bogorodica, da so to bile samo sanje. Toda kakšne sanje! Bog, daj mi, da uvidim svojo napako in se temeljito poboljšam! Brž pojdem domov, da se preoblečem. To naj bo prvi korak k poboljšanju. (Odide.)

ŠTIRINAJSTI PRIZOR.

Truma deklic v slovenski narodni noši.

1 deklica: Tu bo prostor, da malo sedemo!

2. deklica: A, kdo bi zdaj posedal! Rajši se igrjmo!

3. deklica: Da, da, igrjmo se!

4. deklica: Kaj naj se gremo?

5. deklica: Pojdimo se mance!

6. deklica: Ne, igrjmo kolo!

7. deklica: Saj res; pa pele bomo.

(Živahno se začno zbirati v krog. »Daj mi roko«; »Ti se postavi tja«; »Pojdimo bolj v sredo« itd. Druga čez drugo govore. Ko gredo v krogu naokoli, pojo: »Po jezeru«, »Kje so moje rožice« ali kako drugo.)

PETNAJSTI PRIZOR.

Deklice; gospa Zvezdana Živič.

Gospa Živič (pride izza zelenja. Otroci jo opazijo in se vstavijo): Pozdravljene, male! Le veselo! Tako je prav!

2. deklica: Gospa, prosim, pojdite z nami!

Gospa Živič: Kvarila bi vam korak v krogu. Jaz ne morem tako hitro korakati ko ve.

3. deklica: Pa se pojdimo »mačka in miš«, da bo kolo lahko mirno stalo.

4. deklica: Kdo bo miš, kdo bo mačka?

5. deklica: Jaz bom miš.

ŠESTNAJSTI PRIZOR.

Deklice; gospa Zvezdana Živič; Biserka.

Biserka (pride preoblečena v slovensko narodno nošo, pa pohiti med deklice in zakliče): Jaz bom pa mačka!

Gospa Zvezdana: Ti, Biserka? Mislila sem, da se še sprehaš, pa priletiš ko blisk z vedrega neba.

Biserka: Da — vrnila sem se in sem se tudi preoblekla. Povem vam potem, kaj se mi je dogodilo na sprehodu.

Gospa Zvezdana: Poglej, Biserka, to krasno nošo — prelepa slovenska narodna veznina.

Biserka: Vidim, mamica! Vem, da imate radi tako nošo in sem se tudi jaz tako oblekla.

Gospa Zvezdana: Otroci, kdo vam je sešil in izvezel te lepe oblekce?

6. deklica: Meni mama, jaz pa sem ji pomagala.

7. deklica: Jaz sem se pa v šoli naučila vezti. Naučila me je moja dobra učiteljica.

Gospa Zvezdana: To je hvale vredno. Otroci, ljubite svojo slovensko dostojno narodno nošo tudi ko odrastete. Nosite jo radi. Prezirajte pa laži-modo iz tujih, judovskih modnih listov. Učite tudi druge ljubiti in ceniti našo čedno nošo. To je last našega rodu, naš ponos in dika.

SEDEMNAJSTI PRIZOR.

Deklice; gospa Zvezdana; Biserka; Milica.

Milica (urno priteče): Brž, otroci! Gospa kliče na malico. Vse je že pripravljeno. Pridite!

Vse deklice: Pojdimo! Z Bogom, gospa!

Gospa Zvezdana: Z Bogom, otroci, Dobro naj vam tekne!

8 deklica: Hvala, gospa!

Vse deklice: Z Bogom, Biserka! Bog živi! (Odidejo.)

Biserka: Bog živi, otroci! Le vesele bodite!

OSEMNAJSTI PRIZOR.

Gospa Zvezdana Živič in Biserka.

Gospa Zvezdana: Otrok moj, zelo mi prija ta bela obleka s slovensko vezeno. Pa tebi ni všeč, več ti je za najnovejšo modo, ki ti jo je poslala teta Greta.

Biserka: Ni mi več všeč, mati, najnovejša moda. Ozdravile so me sanje, ki mi jih je poslal Bog. Iz vse duše: hvala mu!

Gospa Zvezdana: Kakšne sanje, hčerka moja? Zjutraj mi nisi nič pravila o sanjah, a zdaj popoldne govoriš o njih!

Biserka: Saj se mi tudi ni sanjalo ponoči, ampak tukaj po sprehodu.

Gospa Zvezdana: Si li bila tukaj?

Biserka: Da, mati! Tukaj sem sedla, da se odpočijem, pa me je spanec premagal in sem zadremala.

Gospa Zvezdana: Tu na klopi?

Biserka: Da, mati, tukaj! Sanjalo se mi je: Pred menoj se pokaže smrtni angel. Zelo se prestrašim, ker mi je zagrozil s smrtjo. Branim se, pa nič ne pomaga — odvede me k sodbi pred rajskih vrat. Tu pride pred vrata sv. Peter z angeli.

Gospa Zvezdana: Pa si vse to tako živo v sanjah videla?

Biserka: Da! Sv. Peter me pokara radi obleke in me ne pusti v raj. Prosim ga, pa se ne da izprositi. Silno me je obdeloval radi nedostojne mode. Rotila sem ga pri usmiljenju božjem, naj mi da v nebesa, »ker sem otrok Marijin«. A on neče o tem nič slišati. Bil je v zadregi radi moje noše. Pride neka žena, stara Špela. Sv. Peter jo sodi in jo pošlje v vice, ker je do starosti odlašala s pokoro.

Gospa Zvezdana: No, in kaj je bilo s teboj?

Biserka: Nazadnje pokliče svetnik angela in ga pošlje k naši ljubi Gospé, naj jo vpraša, kaj z menoj. Angelček prinese odgovor, naj se vrnem na zemljo in naj se korenito poboljšam. Otrok Marijin sem in ne smem več, kakor doslej, s svojo obleko žaliti dostojnost, ker drugače zame ni nebes. Zbudim se iz spanja in res sklenem iz vse duše, da se poboljšam.

Gospa Zvezdana: Zahvali Mater božjo, da je Bog porabil sanje, da ti je spremenil navedel in ozdravil voljo.

Biserka: Da, mamica, vse življenje bom hvaležna Gospe za to milost.

Gospa Zvezdana: In ne boš se več oblačila po zadnji modi?

Biserka: Ne več, mati! Verjemite mi, ko sem prišla v sobo in stopila pred ogledalo, me je oblila rdečica in oko se mi je pobesilo, ko sem videla na sebi obleko, ki je nedostojna in ni za družbenico — »hčer Marijino«. — Mamica, čujte, še nečesa vas prosim.

Gospa Zvezdana: No, govori!

Biserka: Mamica, prosim vas, pokličite šiviljo v hišo, da pregleda in uredi moje obleke.

Gospa Zvezdana (čudeč se): Zakaj, otrok? Saj imaš že toliko oblek po zadnji modi! Ali si to sklenila?! —

Biserka (odločno): To je tisto, kar sem sklenila! Vse moje obleke so po najnovejši, peklenski modi, in kdor se po njej ravna, ne more v nebesa, dokler se ne skesa. Sedaj vidim, da je premalo skromna moda neprimerna za pošteno deklico! Nočem nič več slišati o brezsrarni modi, hočem se priljubiti nebeški: svoji Materi — v nebesa moram priti.

Gospa Zvezdana: Tako je prav, otrok moj! Šivilja naj preuredi tvoja oblačila. Odslej se ljudje ne bodo več, ko boš šla po ulici, za

teboj ustavljali in se ti smejali. Preprostost in skromnost v oblačenju hvalijo dobri in slabi ljudje. Daj, okleni se z vso dušo naše preproste domače obleke. Potem boš resnično moja draga Biserka (jo objame), pravi biser naše

družine, v nebesih pa biser, dragulj »Naše ljube Gospe«.

Biserka: Bom, mati! Dober otrok bom tebi in dober otrok svojz nebeške Matere!
(Zavesa.)

Kongregacijska pisarna.

Pri zborovanju Marijinih družb na katoliškem shodu je bilo naznanjeno — kakor ste brali že v zadnji številki — da se otvori v kratkem posebna kongregacijska pisarna.

Pisarna bo seveda v Ljubljani. Prostorov moramo šele iskati...

Kaj bo delala ta pisarna? — To se bo v teku časa vedno bolj pokazalo in razvilo. Dela bo imela dosti.

Ker bo imela opraviti tudi z odseki, torej z apostolskim delom, zato upamo, da se bo razvil iz tega kmalu krasen lajiški apostolat.

V Gradcu izvršujejo tak apostolat na prav vzoren način v društvu »Belega križca«. Najbolj pridne in sposobne sodelavke naše pisarne bomo poslali v Gradec, študirat tamkajšno organizacijo, nje uredbo in delo, in kar je za naše razmere primerno, to vse bomo vpeljali tudi pri nas.

Obenem bomo stopili tudi v zvezo s centralami kongregacij drugih narodov, predvsem slovanskih: hrvaškimi, češkimi in poljskimi.

Kdo bo delal v pisarni? — Vodil jo bo seveda duhovnik. Kateri? Nimamo ga še. Tem potom se obračamo do č. gospodov, ki niso preveč zaposleni ali so v pokojeni, pa vendar še za delo sposobni, če se hoče kdo sam prostovoljno priglasiti za to službo.

Samo ena moč bo pa pri velikem delu, ki se bo sčasoma razvilo, veliko premalo. V neki drugi slični pisarni v Ljubljani dela 70 prostovoljnih moči, in pravijo, da jih še enkrat toliko potrebujejo. — Nekaj podobnega bo morda tudi pri nas. Prostovoljcev, volonterjev, potrebujemo. Ni mogoče, da bi jih med več ko 3000 ljubljanskimi kongreganisti ne dobili! Najprej potrebujemo izobraženih za pisarni-

ška dela; razume se, da moške moči enako kakor ženske. Bolj preproste osebe bomo potrebovali za mehanična (ročna) dela. Škofijski voditelj že zdaj sprejema prostovoljne prijave tistih ljubljanskih kongreganistov, ki bi hoteli ponuditi svoje moči temu lepemu misijonskemu delu. Seveda spočetka jih ne bomo mogli zaposliti prav veliko, a sčasoma vedno več.

Kako se bo vzdrževala pisarna? Bodi enkrat povedano, da škofijski voditelj kot tak za svoje delo pri kongregacijah, ki ga ni malo, ne sprejema nobene plače in jo, dokler je tako, kakor je, tudi ne zahteva. Vodja pisarne pa, ako ne bo imel druge službe, bo pa moral biti plačan. In tudi sicer bo pisarna zahtevala stroškov. Morda bo sčasoma pisarna imela tudi kake dohodke, a zaenkrat ne. Kdo naj torej stroške nosi? Mislimo, da je edino prav tako, kakor je pri vseh organizacijah, namreč da centralo vzdržuje vsa organizacija. To se pravi: Vsaka Marijina družba naj binekoliko prispevala k vzdrževanju osrednje pisarne! Vsaka družba naj ima za svoje potrebe svojo blagajno. Iz te blagajne naj bi šel en del v osrednjo pisarno. Koliko — to bi bilo treba šele določiti. Najprej pa moramo slišati, kaj bodo družbe na to rekle. Povedati pa moramo tudi, da v goriški nadškofiji že imajo vpeljan tak družbeni »davek«. Na 20 članov po 5 lir. In nismo slišali zoper to nobene pritožbe.

Kaj boste zdaj rekli na vse to? Menimo, da bo vsakdo, komur je na srcu napredek kongregacij in razvoj apostolskega dela, z veseljem pozdravil te misel.

Presvetli gospod knezoškof so rekli, da jih bo le izredno veselilo, če se bo za kongregacije storilo še kaj več.

Osrednje vodstvo M. dr.

Inteligenca in kongregacija.

Govoril na katoliškem shodu dr. Marko Natlačen.

Te dni zborujejo številni odseki, ki jim je naloga najti potov in sredstev za čim večjo нравno povzdigo našega slovenskega ljudstva, da se narod dvigne do čim višje stopinje gospodarsko, socialno, kulturno, da se doseže čim večji razmah vseh njegovih naravnih sil.

Toda na katoliškem shodu ne smemo pozabiti, da se mora urediti vse naše delovanje — zasebno in javno —, vse naše življenje z vidika večnosti, da je vsemu našemu delu pravi in končni cilj — Bog.

V tej smeri bi želel v naslednjem izraziti nekaj misli glede na inteligenco.

Inteligenca je po naravnem zakonu poklicana voditeljica ljudstva. Da pa bo mogla ljudstvo prav voditi, je treba, da prednjači ljudstvu v svoji načelni jasnosti. Katoliški voditelj mora biti v vseh verskih resnicah temeljito poučen, da jih more povsod in uspešno braniti; treba mu je verske gorečnosti, da ga v boju za čast božjo in pravice Cerkve ne plašijo malenkostni oziri, treba pa mu je tudi in predvsem božje milosti, ki jo zajema iz sv. zakramentov, da bo njegovo delo blagoslovljeno in da bo tudi njegov zglad, ki je močnejši od vseh lepih besed, ljudstvu svetil in ga vabil k pravemu krščanskemu življenju. Naj bi se zavedal vsak katoliški inteligent, da je podlaga pravemu napredku milost božja, studenci pa, iz katerih milost božja teče, zakramenti!

Mislím pa, da je dandanes Marijanska kongregacija najprikladnejša institucija, v okviru katere se more tudi inteligent v tej smeri spopolnjevati. Vprašanje je le, kako bodi kongregacija urejena, da bo temu namenu čim bolj ustrezala.

Kdor ima vpogled v delovanje kongregacij, ki so namenjene inteligenci, mi bo moral priznati, da vkljub vsej dobri volji njih duhovnih voditeljev niso uspevale, kakor bi bilo želeli. Morda se ne motim, če trdim, da je iskatí vzrok temu v tem, ker so bile vse prireditve v kongregaciji prešablonske, ker niso nudile svojim članom tega, kar bi bilo glede na njihovo duševno obzorje primerno. Dosedanji sestanki z običajnimi verskimi nagovori se niso obnesli in ne zadovoljujejo. Morda ne pretiravam, če trdim, da za take sestanke niti ni prave potrebe, ker je v tem pogledu že sicer s prvovrstnimi propovedmi zadostno pre-

skrbljeno. Taki sestanki vsled tega ne vlečejo, in kdor kljub temu k sestankom prihaja, dela to — ne iz duševne potrebe — marveč le iz discipline.

Mislím, da bi morala biti kongregacija tako urejena, da bi tvorila za njene člane središče vsega njihovega duhovnega življenja. Glede na svoje dosedanje skušnje pa bi bil mnenja, da bi morala kongregacija za inteligenco nuditi sledeče:

Jedro verskega udejstvovanja je prejemanje sv. zakramentov. Za člana kongregacije pa mora biti duševna potreba, da pristopi k sv. obhajilu po enkrat na mesec. Vsakomesečno skupno sv. obhajilo, združeno s sv. mašo, bodi prva naloga kongregacije za inteligenco. Marsikdo ima dobro voljo, da bi prejel sv. zakramente vsak mesec, a manjka nekega zunanjega pritiska, zato odlaša in odlaša — morda dolgo. Zavest, da se mora udeležiti skupnega sv. obhajila v kongregaciji, bo premagala malenkostne ovire in preprečila nepotrebno odlašanje.

Drugo so sestanki. Dosedanji sestanki z verskimi nagovori naj ali popolnoma odpadejo ali se vsaj zelo omeje. Zato pa naj bi se vpeljali sestanki s predavanji — čim pogostejši, tem boljše. Predmet predavanjem naj bi bil: 1. apologetična vprašanja, ki pa naj bi se tikala res aktualnih snovi, 2. veličastvo Cerkve in njenih ustanov, 3. dnevna aktualna cerkveno-politična vprašanja.

Ad 1. Intelligent in zlasti kongreganist mora vedeti, zakaj veruje. Pri preprostem človeku nadomešča umstvene razloge milost božja. Preprost kmet tudi vidi in čuti, kako prejema takorekoč neposredno iz božjih rok darove in je zato njegovo delo nekako prepojeno z molitvijo. Pri inteligentu pa mora biti vera usidrana predvsem v umstvene razloge — potem bo njegova vera trdna in odločna, bo pa tudi goreča in požrtvovalna. Kongregacija naj torej nudi inteligentu predvsem poglobitev verske izobrazbe.

Ad 2. Ljubezen do vere in Cerkve, pa tudi verski ponos bo kongregacija najboljše gojila v srcih svojih članov, inteligentov, s tem, da jim pokaže veličastvo Cerkve in njenih ustanov. Potom predavanj naj seznaní svoje člane z veličastno organizacijo verske propagande — misijonov širom sveta, z zgodovino in delovanjem posamez-

nih redov in zlasti tistih, ki tudi pri nas delujejo, z velikimi močmi vseh časov cerkvene zgodovine itd.

Ad 3. Veliko privlačno silo in ne manjšo praktično korist bodo imele diskusije dnevnih aktualnih cerkveno-političnih vprašanj: razmerje Cerkev do države in posamezna vprašanja iz tega razmerja, verski pouk, brezverska šola, civilni zakon, neločljivost zakona itd.

Končno naj se dotaknem še ene naloge, ki naj si jo stavijo kongregacije za inteligenco in ki ji pripisujem prav posebno važnost: duhovne vaje za inteli-

genco. Tu je velika vrzel, pomanjkljivost, ki jo je čimprej odpraviti. Inteligenci se mora dati možnost, da more tudi tej veliki dušni potrebi zadostiti — pa naj si bo z zgradbo posebnega doma za duhovne vaje ali kako drugače. Človek, ki ga sedanjí družabni red, boj za vsakdanji kruh, kar sili v materializem, potrebuje, da se od časa odtrga od sveta in materialnih skrbi in se pogovori v samoti s svojim Stvarnikom. Zdi se mi, da bi ta stvar pomenila nepregledno velik napredek za versko življenje naše inteligence in posredno tudi celega naroda.

Posvečevanje zvonov v Žužemberku (pred podružnico na trgu).

Marijinega otroka večerna molitev.

Lahno se pod noč nagiblje
delapolni, trudni dan,
nební svod v višavah sinjih
z zvezdami je posejan.

Tisoč blaženih pozdravov
mi prinašajo z neba,
pravijo, da Mati božja
name misli vrh zvezda.

Preden po napornem delu
v sen pogrezne duh se moj,
Mati, naj od tebe vdano
poslovi otrok se tvoj!

Z dušo vso se ti zahvalim
za ljubezen, vso pomoč,
prosim te, nebeška Mati,
varuj me nocojšnjo noč!

Ljubko se nad mano skloni,
Mati — tvoj otrok sem jaz:
o, naj gledam v zlatih sanjah
rajskolepi tvoj obraz!

M. Elizabeta.

Naši shodi.

Kakor že povedano, je bil v nedeljo, 2. septembra (angelsko), poučni shod za predstojništva deklških družb v Kranju. Ta — reči smemo — najlepša dekanija v škofiji je prišla na vrsto med zadnjimi. Upamo pa, da zaradi tega ne bo med zadnjimi glede napredka in delovanja družb. — O Kranju bodi dovoljena ob tej priliki tale opazka: Kranj je znan kot zelo liberalno mesto. Pri volitvah so številke iz Kranja vselej zelo slabe. Cerkev v Kranju pa je dobro obiskovana. Trikrat v nedeljo dopoldne je božja služba v pridigo. Vse trikrat je velika cerkev polna. Seveda pritisne v mesto okolica. A tudi meščani razmeroma še dosti radi gredo v cerkev. In ta lepša stran Kranja je tudi vredna, da se enkrat zapiše!

Na Mali Šmarin (8.) in naslednjo nedeljo (9. sept.) je obhajala deklška družba v Cerknem na Goriškem svojo desetletnico. K tej slovesnosti so prihitele oba praznika tudi druge družbe iz dekanije: Otaleža, Novakov, Oreška in Raven. Považili so pa k tej slovesnosti tudi našega urednika, ki je rad šel zopet čez mejo, da pokaže s tem, da ljubezen ne pozna nobenih mej. Bilo je oba dneva prav lepo v Cerknem. Ko je bila pa enkrat meja prekoračena, ni bilo težko priti iz Cerknega na evharistični shod v Logu pri Vipavi, — v dokaz, kako se veselimo tudi tostran meje verskega prenovljenja, ki ima priti po evharističnih shodih med sicer tlačene primorske Slovence.

V nedeljo, 23. septembra, — pa je bil podoben shod v Škalah pri Velenju na Štajerskem, tam, kjer ima »Bogoljub« zelo veliko prijateljev, ki niso prej mirovali, dokler niso tudi takega shoda dosegli. Prihitele so skupaj tudi tukaj družbe cele dekanije. Saleška dolina je prav prijazna dolinica; dekanijska cerkev v Škalah pa stoji posebno lepo na nizkem griču in gleda po celi dolini. Krasna »Oljka« ji gleda ravno nasproti. Bolezen je prisilila urednika, da je moral ostati tukaj celih dvanajst dni. Pa je bilo kljub temu pri tako dobrih ljudeh vendar lepo v Škalah!

Na rožnovensko nedeljo je bil pa enak shod v Žužemberku za celo dekanijo. Sprva je bil napovedan na 16. septembra; a ravno tisto nedeljo so z veliko slovesnostjo blagoslavljali in obešali nove zvonove, ki jih imate danes tu v podobi pred seboj. Dekanija žužemberška je zadnja po abecedi, zato se ne more pritožiti, če je prišla na vrsto zadnja. Toda nekje je zapisano, da bodo poslednji prvi — in tako naj bi bilo tudi tukaj!

S tem so te vrste shodi v ljubljanski škofiji končani. Ko bi bilo le tudi kaj sadu! Do sedaj ga ni veliko opaziti. Ravno zato se je pa Bogoljub zadnje čase večkrat pritoževal, ker ni našel tistega sadu — tiste discipline, pokorščine, urnosti, gibčnosti, podjetnosti, delavnosti, ki se je na teh shodih tako živo priporočala. Na vsak način smo želeli imeti pri družbah dobro disciplino. Iz tega vzroka včasih naše pritožbe. — No, potolažite se, zanaprej se Bogoljub ne bo več tako »kregal«, ker je skušnja pokazala, da tudi to — ne pomaga... Storili bomo pač, kar bomo mogli, drugo pa Bogu prepuščimo.

Da boste imeli ta navodila pred seboj, bodo izšla tiskana v posebni knjižici, — »Kažipot Marijinim družbam«, — ki je že spisana, samo tiskati jo je še treba dati. Kjer imate dobro voljo, boste s pomočjo tega kažipota družbe lahko poživili in povzdignili na najvišjo mogočo stopnjo. Kjer pa dobre volje ni, pa ne pomaga noben shod, nobene bukve in nobena »žavba«.

Zdaj pa pridejo na vrsto fantje! Letos s fantovskimi shodi ni bilo veliko. Razen dveh večjih na Štajerskem ni bilo nič. Vzrok temu je bil največ katoliški shod, ki je vse nase potegnil. Drugo leto se mora pa začeti na celi črti! In ne samo s shodi, — tudi z duhovnimi vajami. S temi pa lahko že to zimo. Skušnja je pokazala, da so tudi fantje za versko idejo dado še najbolj navdušiti. In to je treba izrabiti! Premislite in posvetujte se že zdaj, kje bi želeli shod ali duhovne vaje — ter sporočite!

Dopisi.

Idrija (mesto). Kako potrebna je naša moška Marijina družba in da lahko pričakujemo tudi sadov našega dela, nam pričajo večerni sestanki, ki jih imamo vsak torek.

Na teh sestankih, ki niso obvezni, ampak le nekako družabni in prijateljski, razmotrivamo posamezna poglavja dr. Brumatove knjige: Kam? Živahno debatiramo o tem in onem, za-

pojemo par narodnih pesmi; fantje so kar veseli družbene sobe in takih večerov. Rednih mesečnih shodov — zadnjo nedeljo v mesecu — se člani udeležujejo s precejšnjo vestnostjo. Le naprej za vzgojo značajev!

Tako lepega dne, kot je bil 5. avg. v **Slavini**, že dolgo nismo imeli na Pivki. Slavinska dekleška Marijina družba je obhajala ta dan dvajsetletnico, obenem pa so imele vse Marijine družbe postojnske dekanije dekanijski shod. Prihitele so tudi Marijine družbe iz trnovske dekanije. Zastav 10. — Slovesnost se je vršila v geslu: »Marijina hči, deluj apostolsko!« Začetek slovesnosti ob 10. Slavnostni govor je bil: »Apostolstvo Marijine družbe.« G. Janez Kalan, župnik iz Knežaka, je v njem prepričevalno govoril o apostolskem pomenu in uspehu Marijine družbe za župnijo. Slovesno sv. mašo je pel g. novomašnik kapucin Venceslav Abram iz Slavine. Prišel je ravno 5. avgusta domov z Nemškega. Doma ostane nekaj časa, potem bo šel kot apostol v Bolgarijo, širiti kraljestvo Jezusovo. Pred večernico je imel g. škofijski voditelj Leopold Cigoj zanimiv tečaj za predstojništva; z veliko spretnostjo je risal delovanje navdušenega predstojništva — ki apostolsko deluje za obstoj in procvit Marijine družbe. Ob isti uri je bila za druge članice veseloigra. — Ob 2. popoldne je g. dekanijski voditelj Srečko Gregorec v govoru »Naša ljuba Gospa presv. Srca« navduševal družbenke, naj z vnemo širijo »posvečenje družin Srcu Jezusovemu«. Ginljiv je bil prizor, ko je po govoru toliko mladenk izvolilo Srce Jezusovo za svojega Kralja. — Nebeško lepo je bilo, ko je klečala prostrana cerkev — Srce Jezusovo pa je z bogato okrašenega prestola delilo milosti. Ali se ni uresničil vzor naših družb: »Po Mariji k Jezusu«? — Po večernici je bil na župnijskem dvorišču pravcat dekleški tabor. Po nagovoru g. župnika L. Smolnikarja je gosp. škofijski voditelj Cigoj ginljivo popisoval srečo zvestega Marijinega otroka. Marsikatero oko se je solzilo. Po deklamaciji v proslavo dvajsetletnice so družbenke v osmih kratkih govorih navduševale tovarišice za apostolko delovanje v posameznih odsekih. Po vsakem govoru je g. škofijski voditelj intoniral eno ali drugo Marijino pesem. Vse je pelo. — Med prostim časom smo imeli tudi tombolo. Posebno zanimanje je vzbujal velik kip S. J. in pa bel janček. — Marija in S. J. naj poplačata vsem, ki so sodelovali, posebno pa slavinski Marijini družbi, ki nam je pod vodstvom g. župnika Smolnikarja priredila tako lep dan!

Ptuj. 25 letnica dekleške Marijine družbe. Letos je preteklo 25 let, odkar je Brezmadežna

zasadila v minoritski župniji v Ptujju svoj deviški vrt, dekleško družbo. Polni hvaležnosti smo 8. septembra, na praznik rojstva Marijinega, praznovali srebrni jubilej naše družbe. Pred praznikom smo imele tridnevne duhovne vaje, ki jih je vodil č. pater Pristov iz Ljubljane. Razložil nam je pravo, čednostno življenje zveste družbenke, posebno nas svaril pred napakami, ki se lahko vrinejo med družbo. Na praznik smo imele skupno sv. obhajilo. Za ta dan so pridne roke družbenic spremenile našo cerkev v dehteč vrt; vsa cerkev je bila okinčana in ovenčana z neštetimi venci in cveticami. Ob ¼10. se je razvrstil slavnostni vhod v cerkev; najprej je šla jubilatna zastava, obkrožena od deklet v belih oblekah, nato gostje z zastavami, za temi so pa nesle kip Brezmadežne, ves v belem cvetju. V cerkvi je bil nato govor č. patra Pristova in slo-

† Gabrijela Göstl.

vesna sv. maša. Popoldne je pa mična marijanska akademija privabila na stotine ljudi v društveni dom, ki je nudila vsem lep užitek. Priserčna je bila slavnostna pesem č. M. Elizabete, ki jo je zložila za to priložnost. Stari naš znanec in rojak, vrli župnik č. g. Gomilšek, nam je pa v svojem jedrnatem govoru podal smernice za nadaljno delovanje. Krona vsega pa je bil nastop deklic iz Marijinega vrtca, ki so vprizorile Silvin Sardenkovo »Venčarico«. — Drugi dan, v nedeljo, smo pa vse z našim č. g. voditeljem pohitele do starodavne romarske cerkve na Ptujski gori, kjer smo Brezmadežno prosile, naj blagoslovi vse naše storjene sklepe. — Za spomin na jubilej smo dale delati pri čč. šolskih sestrah v Mariboru nov mašni plašč, katerega so sestre zelo lepo izvršile.

Iz Šmihela pri Novem mestu. Zanemarjenost naše farne cerkve je vzbudila med našimi

dekleti živahno akcijo za nabiranje denarnih prispevkov v svrhu poprave hiše božje. Posnemajoč vsiljivega in neodgnanega svetopisemskega prijatelja smo trkale pri sosedih in tujcih, bližnjih in daljnjih, prosile in molile, z Jobovo potrpežljivostjo prenašale neprilike in neuspehe, a s Tobijevo hvaležnostjo sprejemale darove, ki so nam jih na našo prošnje naklanjali dobrotniki, med katerimi moramo častno omeniti predvsem svoječasne učenke in gojenke samostanske šole. Uspeh hvalevredne akcije je razveseljiv in od Boga blagoslovljen. Iz plodonosno naloženih prispevkov smo že dali popraviti sv. križev pot, da je sedaj kot popolnoma nov. Večji del kapitala pa hranimo, da kupimo božjemu jetniku nov tabernakelj, kar nam bo možno storiti šele tädaj, kadar bo vsa cerkev dobila drugo lepše notranje in zunanje lice, ker bi sedanja umaza-

nost sten le otemnela blesk novega tabernakelja. Tudi za nove zvonove smo izdatno pri-skočile na pomoč, ko je sila pritiskala, tako da sedaj radostnih src pričakujemo prihodnjega meseca, ko bodo v našem stolpu zopet zapeli štirje krepki, čili, mladi bronasti pevci in ponesli utripe naših src v mogočni pesmi v višava... Upamo, da bo pomlad začudeno postala vrh Gorjancev, ko bo zagledala pred seboj Šmihel s svojimi novostmi: veliko in prenovljeno samostansko stavbo, a poleg nje kot hvaležno nevesto v prazni obleki — farno cerkev. — Tem potom se šmihelska dekleta javno zahvaljujemo vsem blagim dobrotnikom in dobrotnicam, ki so se odzvali našim prošnjam z večjimi ali manjšimi darovi; vsem onim pa, kateri na prošnjo še niso odgovorili, kličemo: še ne storjeno, ni zamujeno! Bog bođi plačnik za vsak vinar!

Hvaležne šmihelčanke.

Po domovini.

Vrednega moža so izbrali za škofa na Krku, namreč dr. **Jožefa Srebrniča**, ki je bil nazadnje dekan bogoslovne fakultete na ljubljanskem vseučilišču. Svoj čas je bil pa že tudi gimnazijski profesor v Gorici. Toda milost božja ga je napotila v duhovski stan. Študiral je nato v Rimu. Ko je bil posvečen, je opravljal razne važne službe v Gorici, hkrati je pa bil bogoslovni profesor v ondodnem semenišču. Po razsulu je bil poklican na ljubljansko visoko šolo. — Novi škof je vnet in goreč za vse dobro; dasi visoko izobražen, je vendarle skromen in ljubezniv do vsakega. Veliko delavnost in vnemo je kazal zlasti to leto, ko so se vršile priprave za katoliški shod. Škoda bo odličnega gospoda, da se poslovi od nas; a njegovega dela in njegovih talentov bo vbodoče deležna vsa Jugoslavija.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: Pri stolnici v Ljubljani je bil ustoličen kot dekan dne 3. oktobra gosp. kanonik Ign. **Nadrah**. — Na župnijo Zagorje o. S. je bil umeščen 1. septembra **Valentin Sitar**, župnik šentgotarski; na njegovo mesto je prišel iz Podlpe g. Fr. **Smit**. V Podlipo se je doselil g. Fr. **Šusteršič**, beneficiat na Vačah. Na Koprivniku so dobili novega gospoda **Janeza Sadar** iz Kranja. Na Sv. Gori imajo sedaj

gospoda: **Janeza Drešar**. Sv. Goro je zapustil g. **Jožef Koželj**, ki je premeščen kot ekspozit v Št. Vid pri Brdu. — Prvi davški gospod je **Rudolf Potočnik** iz Št. Jurija p. Kr. — **Premeščeni** so bili kot kaplani: Fr. **Koretič** iz Vel. Lašč k stolnici v Ljubljano; **Karel Sparhakl** iz Šmartnega pri Litiji za vikarja v Novo mesto; **Ciril Milavec** iz Tržiča k Sv. Petru v Ljubljani; **Anton Selan** z Mirne v Tržič; **Ant. Pavlič** iz Boštanj na Vače; **Ivan Sedej** iz Šmarja v Boštanj; **Janko Sušnik** iz Iga v Šmarje; **Ant. Rovtar** iz Črnomlja na Ig; **Lovro Kos** iz Št. Vida p. Z. v Črnomelj; **Albin Gnidovec** iz Št. Jerneja v Št. Vid p. Z.; **Ant. Kovačič** iz Sv. Križa p. Kost. v Št. Jernej; **Fr. Šuštar** iz Metlike k Sv. Križu pri Kost.; **Viktor Turk** iz Cerkljan p. Kr. v Cerknico; **Mart. Radoš** iz Sostrega v Cerklje p. Kr.; **Jožef Verce** iz Boh. Bistrice v Sostro; **Jožef Kres** iz Vodice na Boh. Bistrice; **Fr. Blažič** iz Višnje gore v Vodice; **Jož. Stupica** z Bleda v Št. Jurij p. Kr.; **Vinko Zor** iz Črnomlja na Jesenice; **Ivan Dovč** iz Sodražice v Horjulj; **Andrej Kušlan** iz Horjulja v Sodražico; **Fr. Urbanec** iz Škofje Loke v Šmartin p. Kr.; **Ivan Knafelj** iz Borovnice v Škofjo Loko; **Fr. Kolenc** iz Gorij v Soro; **Vinko Gostiša** iz Šmarjete v Ribnico; **Fr. Kokalj** iz Zagorja kot ekspozit k Sv. Joštu nad Kr. —

Nameščeni so bili kot kaplani: dr. Jožef Turk pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Mih. Jenko v Vel. Laščah; J. Kraljič na Mirni; Andrej Ilc v Črnomlju; Pavel Simončič v Kranju; Janez Oblak v Borovnici; Jan. Špendal v Šmartnem pri Litiji; Fr. Markež v Gorjah; Jožef Rott v Podzemlju; Avg. Sever v Preserju; Ant. Pogačnik v Predosljih; Ant. Vovk v Metliki; Ant. Ravnikar v Višnji gori; Jožef Mlakar na Bledu; Ivan Žagar v Dolu p. Lj.; Jan. Tiringar v Zagorju o. S.; Andr. Križman v Žužemberku; Jožef Zalokar v Šmarjeti. — Kot župni upravitelj je nameščen v Šmihelu pri Žužemberku Al. Zupanc, doslej kaplan v Žužemberku; za župnega upravitelja v Gor. Logatcu pa Karel Supin iz Spod. Idrije. — Župnije križniškega reda: Præmješčen je žup. upravitelj p. Pavlin Bitnar z Vinice v Črnomelj; p. Remigij Jereb je postal župnik-vikar v Podzemlju; p. Ciril Lekšan je nameščen kot župni upravitelj na Vinici; p. Kazimir Kosobud je prišel kot subprior v ljubljanski konvent. — Za prefekta v škof. zavodu sv. Stanislava sta nameščena: semeniški duhovnik A. Moder in novomašnik Al. Strupi. — Adolf Vračko, vikar v Novem mestu, je vstopil v red cistercijancev v Stični; Tomaž Tavčar, kaplan v Predosljih, pa v kongregacijo misijonarjev sv. Vincencija Pav. v Ljubljani.

V Št. Vidu pri Stični so pokopali 26. sept. vpokojenega župnika Andreja Pipan. Rojen je bil leta 1847 na Planini pri Vipavi. Služboval je na Vrhniki, Brezovici in dolgo časa kot župnik na Polici. Pokojni je bil dobitnik dijakov in revežev ter priden delavec v vinogradu Gospodovem. Pokoj duš!

V Rim k svetemu očetu Piju XI. je bil šel lavantinski škof dr. A. Karlin koncem septembra. V avdienci je bil sprejet 25. sept.

Apostolski nuncij msgr. Pellegrinetti sudi že dalj časa v Rimu. Poročal je svetemu očetu Piju XI. o stanju katoliške cerkve v Jugoslaviji.

Vrhovni frančiškanski predstojnik (general) o. Bernardin Klumper je na potu iz Rima v Dalmacijo obolel. V Trstu je preстал hudo operacijo. Imel je namen obiskati vse frančiškanske samostane v naši državi.

† Nadškof dr. Stojan. V Olomucu je umrl 29. septembra ondotni nadškof dr. Stojan, star 73 let. Za nadškofa je bil imenovan šele pred dvema letoma. Poprej je bil več let poslanec na Dunaju in najodločnejši voditelj moravskih katoličanov. Pokojni je bil svet mož, nesebičen in živel samo za blagor bližnjega. V Velehradu so prav letos dozidali po njegovem prizadevanju »Dom za duhovne vaje« — imenovan

»Stojanov«. Pokopan je v Velehradu, ob grobu apostola Metoda.

Napredek. Katoliška ljudska stranka je dobila pri zadnjih občinskih volitvah na Češko-slovaškem razmerno največ glasov. Soc. demokratje so imeli na Slovaškem še pred leti pol milijona glasov; zdaj so rešili samo še 70.000 svojih.

Dobre knjige.

MISIJONSKI LIST.

»Katoliški misijoni«.

Zadnjič naznanjeni misijonski list je izšel. Radi pomanjkanja prostora ne moremo kaj več o njem pisati, četudi bi bilo dobro. Da so misijonske knjige, ki jih izdaja misijonišče (koledarji) zanimive, že itak veste. List je prav tako zanimiv. Nizka cena (10 Din) bo omogočila, da se bo lahko zelo razširil. Marijinim družbam (zlasti misijonskim odsekom) bo služil kot dopolnilo »Bogoljuba«. Naroča se na naslov: »Katoliški misijoni«, Ljubljana, Tabor 12.

Klaverjev koledar 1924 priporočamo vsem cenj. čitateljem »Bogoljuba« kar najtopleje, ker nam nudi lepo in poučno vsebino in slike, vzete iz misijonskega življenja naših junakov, kot nam to kaže povestica »Kako sem jedel gosence«. Članek »Poklic za naše hčere« pa je namenjen našim pridnim mladenkam in skrbnim materam. Zato, naročite ga in razširjajte ga pridno! S tem nimate samo lepega berila, ampak zdatno pomagata tudi reševati duše ubogih še poganskih zamorskih sužnjev. Na pomoč tem našim nesrečnim bratom! Koledar stane samo 4 Din, pri odjemu 12 izvodov eden povrhu. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klavarja, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3, v Jugoslovanski knjigarni in prodajalni Katol. tisk. društva (Ničman).

Misijonski koledarček za mladino 1924 je za naše ljube male najlepše Miklavžev darilo. Ima lepo in poučno vsebino s slikami, vpliva zelo vzgojevalno na otroke, ki ga vsako leto že težko pričakujejo. Starši, vzgojitelji, naročite ga in razveselite svoje ljube male s to lepo knjižico! Sprejaj ima sliko »Marija, mati nedolžnosti«, konča se pa s povestico »Zamorček Dragotin in mišji hlevček«. — Koledarček stane samo 2.50 Din brez poštne, pri odjemu 12 izvodov eden povrhu. Dobi se tam, kjer Klaverjev koledar.

Na Skalnici. Igra s petjem v petih dejanjih. Spisal Dragotin Vodopivec. Godi se ob času prikazanja Matere Božje na Sveti Gori. Dobi se v prodajalni Katol. tiskovnega dru-

štva v Gorici; morda tudi po drugih knjigar-
nah. Cena ni naznanjena.

življenjepis S. Benigne Konsolate je po-
šel. V zalogi je še samo »Pot h Kristusu«, pa
tudi ne več veliko. Tako naznanjajo oo. tra-
pisti iz Rajhenburga, da ne bo treba vsakemu
posebe odgovarjati.

Odpustki

za mesec november 1923.

I. Odpustki celega meseca no- vembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako po-
božno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe:
1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen;
2. p. o. poljuben dan v mesecu, če prejmejo
svete zakramente, obiščejo cerkev in tam mo-
lijo po namenu sv. očeta.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca novembra.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Vsi svetniki.
P. o.: a) dvakrat udom br. sv. R. Telesa v
bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne
morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) onim,
ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnoven-
ške br.; d) udom br. presv. Srca Jezusovega
v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati,
jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro
delo. — Tretjerednikom v. o. Danes opoldne
počenši in cel naslednji dan do polnoči mo-
rejo verniki, ki so prejeli sv. zakramente, to-
likokrat dobiti p. o., kolikorkrat obiščejo cer-
kev ali javno kapelo in tam molijo po na-
menu sv. očeta. Vse odpustke morejo obrniti
v prid dušam v vicah. Spoved se lahko opravi
že en teden prej, torej od 25. oktobra dalje;
sv. obhajilo pa se mora prejeti danes ali pa
jutri.

2. Petek, prvi v mesecu. Vernih duš dan.
P. o.: a) udom br. za duše v vicah; b) dva-
krat udom br. presv. Rešnjega Telesa kakor
včeraj; c) dvakrat udom br. presv. Srca Je-
zusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo
obiskati, jim lahko spovednik naloži kako
drugo dobro delo; d) udom rožnovenške br.
danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te
ne morejo obiskati, jim more spovednik nalo-
žiti kako drugo dobro delo. Dalje p. o. vsem,

ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv.
Srca ter molijo po namenu sv. očeta.

3. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem ver-
nikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo
kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da
nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja
in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožno-
venške bratovščine trije p. o.: 1. če obiščejo
bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni pro-
cesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno
sv. Rešnje Telo in pred njim nekaj časa po-
božno molijo. — P. o.: a) onim, ki nosijo viš-
njevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezu-
sovega.

13. Torek. Sv. Stanislav, sv. Didak. P. o.:
a) udom presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan;
b) udom treh redov sv. Frančiška.

14. Sreda. Sv. Jozafat. P. o. vsem verni-
kom v cerkvah treh redov sv. Frančiška;
tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni
redovne.

**15. Četrtek. Spomin umrlih iz karmeli-
čanskega reda.** P. o. udom škapulirske bra-
tovščine karmelske Matere božje v redovni
ali župni cerkvi.

16. Petek. Sv. Neža Asiška. P. o. istim
kakor 14. dan.

19. Ponedeljek. Sv. Elizabeta. P. o. kakor
14. dan. — Tretjerednikom v. o.

21. Sreda. Darovanje Marije Device. P. o.:
a) udom škapulirske brat. karmelske Matere
božje v redovni ali župni cerkvi; b) udom
»Dejanja sv. Detinstva«, če molijo obenem za
razširjenje »Dejanja«; c) udom rožnovenške
br. v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom v. o.

24. Sobota. Sv. Janez od Križa. P. o. udom
škapulirske br. karmelske Matere božje v re-
dovni ali župni cerkvi danes ali v osmini.

**25. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Kata-
rina.** P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno
molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom v. o.

26. Ponedeljek. Sv. Lenard Portomavr. P.
o. istim kakor 14. dan.

28. Sreda. Sv. Jakob Marški P. o. istim
kakor 14. dan.

**29. Četrtek. Vsi svetniki treh redov sv.
Frančiška.** P. o. istim kakor 14. dan.

30. Petek. Sv. Andrej. P. o. udom družbe
sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu sv.
očeta in za razširjanje sv. vere.

Knjižica »Nova vera« je pisana ravno zato, da ostanemo pri — stari veri. Ker se pa
nova vera širi strahovito, širite tudi »Novo vero« ognjevitlo! — Naročajte jo v večjem
številu v Dobrodelni pisarni v Ljubljani (Poljanski nasip 10). Izvod 4 dinarje; na
10 izvodov eden povrhu. Čisti dobiček se bo porabil v dobrodelne namene.